

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYAN YANI

106

OCAK 2021 / 01 10 TL K.K.T.C:14 TL

Kadınlar Yıllardır Kendilerine Yapılan Tacizler İçin “#Uykularınkaçsın” Hareketiyle Tacizcilerini Bir Bir İfşa Etmeye Başladılar!..

HAYATIM
N'OLDU SANA?..
KAÇ GECE DİR
UYUMUYORSUN, YEMEK
BİLE YEMİYOR-
SUN?..

AYVAYI
YEDİM!.. DAHA
NE YİYCEM!..

Bizi Ayırıştıran COVID Utancı

Hiç istemezdim yeni yılın ilk yazısında da salgından bahsetmek ancak, uzunca bir süre daha belli ki bu virüsle yaşamaya devam edeceğiz. Bir salgın sürecinde neler yapmalıyız ve neler yapmamalıyız epeyce öğrendik diye düşünüyorum. Giderek artan kayıplar, hastalanıp iyileşen, ekonomik sosyal yaşamı bu yüzden alt üst olan insanlar var. Genel olarak, hastalıktan korunmaya, aşı olup olamayacağımıza, can kayıplarına ve değişen hayatlarımıza odaklandığımız için covid pozitif olanlara dair pek konuşmaya fırsat kalmıyor. Konuşsak bile ya öfke ya da suçlayıcı bir yaklaşım öne çıkıyor.

Bu yazıyı okurken bana da söylenebilirsiniz, hem içinizden hem de dışınızdan ☺ Haklı olarak, şimdilerde günde 200ün üzerinde can kaybına neden olan bir halk sağlığı krizinde "virüsün yayılmasına neden olanlarla da empati yapacak değiliz herhalde" diyebilirsiniz.

Ancak, tam anlamıyla pandemik bir öfke olan tepkilerin gerçek muhatabı bu insanlar mı? Bunu düşünmek gerek. İnsanları Covid-19 güvenlik önlemlerini ihlal ettikleri için utandırma dürtüsü görünüşte halk sağlığı ile ilgili olsa da, bireyleri sosyal sorunları çözmeye yüküyle suçlama hakkımız var mı? Böyle yaptığımızda daha geniş çözümler üretmesi ve tedbirler uygulaması gereken sektör, kurum ve kuruluşların, hükümetlerin sorumluluklarını tek tek bireylere yüklemiş olmaz mıyız?.. Evet, kişisel etik sorumluluklarımız var. Ancak daha geniş bir perspektifte bu, yapılması gerekenleri ihmal eden yöneticilere gösterilemeyen tepkileri bireylere yansıttığımız anlamına gelmez mi? Örneğin, ek olarak şunları da sorarsak ne dersiniz? Kalabalık restoranlarda kapalı mekanlarda yemek yedikleri için utandırıp suçladığımız ya da dip dibe çalışmak, yolculuk etmek zorunda kalan insanlar mı? Yoksa bütün bunları mümkün ve ekonomik olarak gerekli hale getirmeye devam eden, çalışanlar için uygun tedbirleri almayan politikalar mı daha büyük bir halk sağlığı tehdididir?

Bu soruların yanıtları salgının başından beri verilemiyor. Verilmeye çalışılsa da cılız kalıyor. Ayrıca, bir salgını yönetirken daha geniş çözümlerin maliyetlerini üstlenmek isteyenler bireysel sorumluluklara odaklandıklarından, insanları karşı karşıya getiriyorlar. Ve böylece salgın giderek bir suçluluk ve utanç sahnesine dönüşüyor.

Utanç bir öz denetim ve toplumsal kontrol yolu olarak uzun zamandır sosyal bilimlerin ilgi alanında inceleniyor. Binlerce yıldır insanlar birbirlerinin davranışlarını denetlemek için utancı kullandılar. İkel bir caydırıcı olarak etkili olabiliyorsa da, deyim yerindeyse utanç iki ucu riskli bir değnek. Halk sağlığı perspektifinden bakıldığında, utanca neden olmak sadece zalimce değil, aynı zamanda ters bir etkisi de olabilir. Örneğin, aşı karşıtlığı ve kapanma karşıtı protestolar gibi belirli inanç ve davranışların gerçekte olduğundan daha yaygın ve daha normal görünmesine neden olacak bir kutuplaşmayı besler. Belki de en önemlisi, utandırma ve suçlama gibi cezalandırıcı yaklaşımların yarattığı damgalama, insanların semptomları gizleme, tedaviden kaçınma, erteleme ve sağlıklı davranışlardan vazgeçme olasılığını artırarak salgının kontrol edilmesini zorlaştırır.

Halk sağlığı uzmanları, istesek de istemesek de bazı insanların risk alacağını kabul ediyorlar. Ve onları kinamak yerine, olası zararları azaltacak somut stratejileri göstermenin önemini vurguluyorlar. Psikologlar, insanlara maske takmadıkları için öfkelenmek yerine, maske takmanın başkalarını korumaya nasıl yardımcı olduğunu anlatmaktan bahsediyorlar. Bütün bunlar risk önleme konusunda ya hep ya hiç yaklaşımı yerine, bir "zarar azaltma etiği"ni benimseyerek daha barışçıl bir pandemi yönetiminin başarılabileceğine dikkat çekiyor.

Bu süreçte bir yandan aşının geliştirilmesini beklerken bir yan-

dan da medikal olmayan bir yöntem olarak sosyal mesafe, maske, temizlik gibi müdahalelerde bulunurken insanları hızla tutmak için suçlama, utandırma gibi içgüdüsel bazı yöntemlere başvurmamız doğal olduğu kadar, kötü bir halk sağlığı stratejisine dönüşüyor. Hatta bu öyle bir boyuta ulaştı ki, insanlar sağlık çalışanlarına evlerini kiralamak, aynı asansöre binmek istemediler uzunca bir süre. Sağlık çalışanları hastane giysileri ile bir markete girmekten tutun, hasta olduklarında işe ara vermeye utandılar. Zaten yapamazlardı, işten ayrılırlarsa bir daha çalıştırılmayacaklarına dair tehdit edildiler. Ayrıca kahraman oldukları sık sık vurgulandı ve zaten öyleler, ancak bu kolayca kurban olmalarına yol açtı. Çok sayıda sağlık çalışanını her gün kaybediyoruz. Oysa, bir sağlık çalışanının kendisini risk altında hissederek, yeterli koruma ya da ödeme almadan çalışmama, kendi yaşamını, sağlığını feda etmeyi istememe hakkı var. Ancak sağlık çalışanları, önce kahraman ilan edilip sonra bu hakkını talep etmekten utandırıldı.

Bir sağlık çalışanının kendisini risk altında hissederek, yeterli koruma ya da ödeme almadan çalışmama, kendi yaşamını, sağlığını feda etmeyi istememe hakkı var. Ancak sağlık çalışanları önce kahraman ilan edilip sonra bu hakkını talep etmekten utandırıldı.

Solumun yolu enfeksiyonu semptomları yaşadıklarında pek çok insan artık potansiyel virüs yayıcı olarak görüneceklerini düşündüklerinden, suçlayıcı bakışlar ve imalarla karşılaşmamak için gizliyorlar. Testi pozitif kişiler ise, kuralları ihlal ettikleri, sosyal mesafe konusunda dikkatsiz oldukları ya da başkalarının sağlığı ve güvenliğini riske attıkları için suçlanmaktan, dışlanmaktan çekiniyorlar ve utanıyorlar. Maske takma, sosyal mesafe alma, sık el yıkama ve yüksek temas yüzeylerinin dezenfekte edilmesini içeren koronavirüsün yayılmasını azaltma konusunda herkesin kendi üzerine düşeni yapma sorumluluğu var. Ancak insanların aynı zamanda birbirlerine saygılı davranma sorumluluğu da var.

Peki bu durumda, utanç, gerçekte hangi amaca hizmet ediyor? Sosyal mesafesini korumayan, maske takmayan, aşı karşıtlığını yaymaya çalışan insanları utandırdığımızda onları ne kadar durdurabildiğimiz ortada. Aksine bu karmaşık zamanda düşmanlığı artırdığı gibi, virüsle mücadele etme yolu olarak düşmanlık ve saldırganlık normunu teşvik ediyor. Oysa bu süreçte dair sosyal normları sakın ve saldırgan olmayan yollarla iletebilmeliyiz. Çünkü, hepimiz bu işte beraberiz. Ayrıca, gerçekte; insanları utandırmak ya da suçlamak sosyal olarak yapıcı bir şekilde davranma eğilimlerini artırmıyor. Aksine, utandırma ve suçlama salgın günlerinde kaygı yükümüzü hafifletmediği gibi, bizi kibirli ve başkalarını aşağılayan biri yapmaktan öte bir işe yaramıyor. Ayrıca, amaçları kötülük olmadığı halde insanlara kendilerini kötü hissettirmek, kötü bir halk sağlığı stratejisi bile olamıyor. Bütün bunları neden yazdım? Ayırışmanın, kutuplaşmanın dibine vurduğumuz şu günlerde birilerinin işine yarayan ayırışma tabii ki, virüsün de işine yarıyor. Sadece bunu hatırlatmak istedim. Yeni yılda dilerim birbirimizi daha az suçladığımız, daha az ayırıştığımız ve virüsten kurtulduğumuz günler bir an önce gelsin. Sevgiyle ve esenlik dileklerimizle...

Kaynaklar

- Haller M, Norman SB, Davis BC, Capone C, Browne K, Allard CB. (2020). A model for treating COVID-19-related guilt, shame, and moral injury. *Psychological Trauma: Theory, Research, Practice, and Policy*. 12(1):174-176.
- Gordon, S., (2020). *Why Some People Are Shaming Others for Getting COVID-19*
<https://www.verywellmind.com/shaming-others-for-getting-covid-5085064>

HDP Milletvekili Ömer Faruk Gergeroğlu'nun gündeme getirdiği çıplak arama konusunda AKP Grup Başkan Vekili Özlem Zengin "Çıplak arama olduğuna asla inanmıyorum" dedi.

BAYAN YANI AK TUEL

Sakarya Üniversitesi'nde öğretim görevlisi Prof. Dr. Ebubekir Sofuoğlu üniversitelerin bulunduğu yerlerin fuhuş yuvası olduğunu söyledi.

Diyanetin yayınladığı broşüre göre ateistler COVID 19'u fırsata çeviriyor...

2020'de en az 500 kadın öldürüldü!.

İBB'nin TÜGVA, TÜRGEV, ENSAR vb. vakıflara akıtılan paraları kestikten sonra; çocuklu kadınlara bedava taşıma, öğrencilere burs, çocuklara süt yardımı yapması Sayıştay tarafından usulsüz bulundu.

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

- 2020'yi bitirdik şimdi di mi? Eminiz di mi? Dizilin bakım tek sıra, yoklama yapıcım!
- 2020'nin özeti: **"Lanet olsun böyle düzene"** diyerek çöp konteynırı tekmeleyen adam. Net.

- Bu arada **"2021"** aslında **"2012"**'nin el sürçmesi ile yazım hatası yapılmış hali ha, benden söylemesi. İnşallah **Ma-yalar**'ın elleri sürçmemiştir, 2012 derken 2021'i kast etmi-yordur hey!
- 2020'yi **İngiltere**'de ortaya çıkan mutasyonla kapattık. Bil-diğimiz kadarıyla koronanın pek çok mutasyonu oldu bu bir yıl zarfında, lakin bunun ne özelliği varsa kendi adı bile var. İsmen tanıştırdık yani. Umu-yoruz ki muhterem bir şahsi-yetsindir **"SARS-CoV-2 VUI 202012/01"**. Çok affili adın var zira!
- Aşı işi de yaş gibi geliyor bana ama, du bakalım sevgili okur.
- Aşının kendi yok piyasada, ama **KDV**'si görüldü. KDV görün-düyse, aşının kendisi de çok uzakta olamaz gibime geliyor. Hadi bakalım.

- Bu arada **Etna Yanardağı** da patladı. Lakin 2020'nin ihtişa-mına görkemine yaraşır bir patlama olmadı bu. Ne katliam yaşandı, ne de kitlesel ölümler. Sadece birkaç kare güzel fotoğ-rafi oldu. Patlayacak yanlış yıl-mış bu Etna, artık bir dahaki sefere!
- Ben çocuktum, **"Müslüman yılbaşı kutlamaz"**, yok efen-dim **"Müslüman Noel ağacı süslemez"** hezeyanları her yıl muhakkak olurdu. 40 yaşına geldim, aynı hezeyanlar artarak devam ediyor. Ya bi salın bizi be kardeşim, herkes işine bak-

sın artık rica edicem. Hayır çünkü ülkedeki Hristiyan nüfu-sunda yılbaşı ağacı süslemeye bağlı bir artış da gözlemlenmi-yor. Ki gözlemlense bile, çoğa-federsiniz ama, size ne lan bundan! Ondan kelli, lütfen üs-tünüze vazife olmayan ve baş-kalarının bireysel özgürlüklerini ihlal etmeyen şeylere atar yapar mısınız rica etsem. Pls yani.

- Bu ayın en ilham verici olayı: 71 yaşındaki emekli öğretmen **Fevzi Uyar**'ın sokak hayvanla-rının tedavilerini daha iyi yapı-bilmek için 71 yaşında veterinerlik bölümünü bitir-mesi. Alkış kıyamet Fevzi Hocam!

- Kuru ekmek yiyorsanız aç de-ğilmişsiniz. Bu söylem bana biraz abartılı geldi ama olsun.
- Bizim devletli tam 17. yüzyıl Fransız Saraylarına layıkmış ya lan.
- Neredeyse tacizcilerden çok, **omo şümdü lünç edüyor-sunuz insonloru** kişilerine şaşırdım. Aralarından sevdiğim, saygı duyduğum insanlar bile çıktı! Bu işi sessiz sedasız, gün-dem oluşturmada, gizli saklı, erkekleri taciz etmekten vaz-geçirmeyecek bir volümde hal-lemedemediğimiz için özür dileriz.
- Türkiye'nin **#MeToo** hareketi de başladı... Ama ne başlamak! **Hödük turnusolu** gibi giriş yaptı! Meğer aramızda ne hö-dükler barınıyormuş, meğer ni-celerini insan sıfatına saymışız da, onlar meğer birer tacizci aklayıcısıymış.
- Çok sevdiğim aktörlerden **İdris Elba**'ya sormuştu bir muhabir **"#MeToo hareke-tinden korkmuyor musu-nuz?"** diye. O da, **"#MeToo hareketinden korkacak bir şeyi olanlar korkar"** minva-linde bir cevap vermişti. Bil-mem anlatabiliyor muyum?

- Bu demek değil ki bazen suç-suz erkeklere de tacizci iftirası atılmaz! Dünyada çeşit çeşit insan var neticede. Daha geçti-gimiz yıllarda **Amber Heard** ve **Johnny Depp** vakasını gör-dük örneğin. İlk önce Johnny'nin Amber Heard'ü taciz ettiği skandalı ile sarsıl-mış, Heard'ün sırtını sıvazla-mıştık. Ancak bir süre sonra ortaya çıkan tape'ler aslında Amber Heard'ün zaman zaman Johnny Depp'i "okşamak" gibi bir alışkanlığı olduğunu ortaya koymuştu. "Bebek misin sen?" diyordu Amber Heard, "bir to-katla hemen canın mı yandı?" Hatta, "Ne zaman olaylar fizik-sel hale gelse odayı terk edi-yorsun. Ne yani, benden korkuyor musunuz?"

- Demek ki neymiş, gerçekler öyle ya da böyle ortaya çıkar-mış. Ama bazı kadınlar bazı er-keklerle iftira atabilir diye, yani böyle bir ihmal var diye, kos-koca bir hareket hakkı olanı yapmaktan geri durmayacak sevgili beyler! Bunu da böyle bilin!
- Yazarından belgeselcisine, ha-bercisinin aktivistine, yön-etmeninden fotoğrafçısına, ajansçısından "önemli solcu ki-şilik"ine kadar çeşit çeşit ta-cizci ifşa oldu şu son on günde. Okurken içimiz şişti. Okurken, yaralarımız sızladı. Toksik erkek kardeşliğine karşılık, yara kardeşliği bizimkisi. Biz birbiri-mizi yaralarımızdan tanıyoruz. Biz birbirimizi yaralarımızdan

öpüyoruz. Asla yalnız yürümü-yoruz!

- Yalnız ortalıkta amma da **tok-sik erkek** varmış ha! Öyle böyle değil, membağı burasıy-mış meğer bu işin! Entel küntel camianın tacizcisi de ne pis oluyor, engin hayal gücüyle sal-dırıyor herifler çünkü! Olanı biteni takip ederken **Seda Sayan** gibi geziyorum orta-lıkta, **"Pis!"**

- Kayda geçmesi için, **ifşaat linç değildir**.
- Günde üç kere tekrar edin: İfşaat linç değildir. İfşaat linç değildir. İfşaat linç değildir!
- Yaşadığımız şu çağda çokça kar-sımıza çıkan bir kavram olan **"sosyal medya linci"** nedir biliyor musunuz? İnsanları, ana-yasaya ya da kanunlara göre **"suç"** kategorisinde yer alma-yan ve tamamen bireysel ter-cihlere dayanan yaşam şekilleri üzerinden yargılamak, suçla-mak, anlamsız ve kitlesel bir öfke patlaması ile mahkum edip sonra da itibar infazı ger-çekleştirmektir. Peki sosyal medyayı kullanarak **ifşa etmek** nedir? Tüm modern toplumlarda yasalarca suç kap-samında yer alan, yasal ve top-lumsal düzlemde suç teşkil eden eylemleri fiilen işlemiş ki-şilerin bizzat mağdurlar tarafın-dan kamuoyuna ve de adalet kurumlarına bir anlamda ihbar edilmesidir. Hadi şimdi dağılın toksik, pis, pisler sizi!

- Tacizci korumaktan arda kalan zamanlarda Türkiye'deki insanlık ayıplarına atar yapın biraz. Misal, **çıplak arama**. İnsanlar 80'lerde geçen retro diziler izliyor, biz biz-zat beyaz toroslu, çıplak aramalı darbe 80'lerine dönüş yaptık iyi mi? Cevap veriyorum: değil.

- **AIHM, Selahattin Demirtaş**'in ifade, özgürlük ve güvenlik, serbest seçim hakları-nın ihlal edildiğine hükmetti ve derhal serbest bırakılmasına karar verdi. Devletlümüz de **bizi bağlamaz** diye cevap verdi. Bağ-lasa şaşardık zaten! Ama Demirtaş'ın özgür-lüğünün elinden alındığı gerçeği bizi bağlıyor. Nolcak şimdi?

- **Salahattin Demirtaş**'in tutsaklığı tartışılırken, vaktiyle kendisine kaç milyon kişinin oy verdiği üzerinden yürütülüyor tartışma. Kusura bakmayın ama bu bana çok saçma geliyor. Bu tartışmanın odak noktası, **Sela-hattin Demirtaş'ın suçlu olmamasıdır**. Zira siyasetçilerin suçsuzlukları ya da suçlu-lukları, aldıkları oy sayısına göre belirlen-mez. Arz ederim!

- **Başak Demirtaş**, "Selahattin'in suçsuz ol-duğunu halk biliyordu ve şimdi AIHM Büyük Daire tarafından da kesin olarak tescillendi" demiş. Evet! İşte ben de onu diyorum.

- Bişey dicem, **Diyanet İşleri**'nin yaptığı açıklamaların yasal bir bağlayıcılığı yok. Yani Diyanet, "**Kuran ancak Arapça okunur**" dedi diye ertesi günden itibaren Türkçe Kuran okumak yasal olarak suç falan sayıl-mıyor. Ama siz adamın her söylediğini man-şete taşıya taşıya, sosyal medyada tartışa tartışa, meseleye yasalık kazandırıyorsunuz, benden söylemesi.

- Öte yandan, asıl dikkat edilmesi gereken yer, **Yeni Şafak** ya da **Akit** gibi yayınların "**vay efendim deizm artıyor**", veyahut "**yok efendim halk dinden uzaklaşı-yor**" temalı yaygıncıları. Bu işler böyle böyle başlar, sonunda "**halk şeriat istiyor**"a varır. Hep öyle olmuştur.

- Diyanet İşleri Yüksek Kurulu üyesi Prof. Ka-radaş: "**Kuran'ın Türkçe çevirisi genç-leri ateizme ve deizme yönlendiriyor**" demiş. Ben demiyorum adam diyor. Vallaha

da diyor, billaha da diyor.

- Diyanet'in **Bodrum'da Gökova Koyu** manzaralı arazide, 100 milyon liraya mal olacak külliye inşaatı başladı. Halkın para-sıyla inşa edilecek tesiste oturup yok içki içmeyin, yok cıvıldak cıvıldak denize girmeyin diye fetva verecekler gene. Muhalefet

de seyre bakacak "**nasıl olsa gidecekler**" diye.

- Muhalefetin "nasıl olsa gidecekler" rahatlığı büyüktür > bütün evrenin bir sonunun ol-duğu ve her şeyin eninde sonunda sonlana-cağı gerçeği.

- Bilim insanları, **Uranüs**'ün uydularındaki yeraltı okyanuslarında dünya dışı yaşamın barınabileceğini keşfetmiş. Abi biraz elinizi çabuk tutsanız, çöbü dökecek yer kalmadı da.

- Sarayda **Kazemi**'ye düzenlenen müzikli eğ-lencenin kendisi kadar, eğlencede dışı sinek bile olmaması dikkatimi çekti benim de. Al-gıda seçicilik işte, naparsın.

- Dünya çapında kamudan ihale alan ilk 10 şirketten 5'i Türkiye'den. Bilindik 5'li işte. Dünya ölçeğinde bir indragandi dönüyor yani. Vay arkadaş!

- Mahkeme kararıyla lise diplomasının sahte olduğu ispatlanan Hamza Yerlikaya, diplo-masının sahte olduğu ispatlanırsa özür dile-yip siyaseti bırakacağını açıkladı. Bundan böyle "**Hamza Yerlikaya Paradoksu**" olarak anılacak bu hadisenin cevabı için göz-ler **NASA**'ya çevrildi.

- **Avrupa Birliği**, 1 Ocaktan itibaren geri dönüştürülemeyen plastik atıkların geliştirmekle olan ülkelere gönderilmesini yasaklı-yormuş. E çünkü göndere göndere yer kalmadı zannımca. Artık siz de dünyanın geri kalanı gibi, kendi ülkenizi çöplüğe çevi-receksiniz biraz da zahmet olmazsa.

- Yeni Zelanda'da başbakan ve milletvekilleri, salgın nedeniyle üç yıl daha maaş zammı al-mayacakmış. Şunları şöyle ilan etmeyin di-yorum, olan var olmayan var, insanın canı çekiyor.

- Fransa'da hükümet, yeterince erkek işe al-madığı ve terfi ettirmediği gerekçesiyle Paris belediyesini para cezasına çarptırdı. 90 bin euroluk ceza kesilmesini "Çok feminis-tiz" diyerek tiye alan Paris Belediye Başkanı, "Cezalandırıldığımı duyurmaktan mutluluk duyuyorum" dedi. Ama gerçekten ya, gös-tere göstere olmaz ki, canımız çekiyor! Yazık değil mi bize?

- Modanın, dünyayı en çok kirleten ikinci sek-tör olduğunu biliyor muydunuz? Sorumlu bir şekilde alışveriş yapın, minimal gardolap tarzına yelken açın. Çünkü dünyanın artık aynı kazağın 8 rengini almayı bırakmamıza ihtiyacı var.

- Sigaradan alınan **ÖTV** biraz düşürülmüş. Hani, "**gene pahalı ama alırlık her**

türlü" eşiği var ya, hah oraya düşürülmüş.

- Osmaniye'de Koronavirüs nedeniyle haya-tını kaybeden hastanın yakınları, online katı-lımlı mevlit okutmuş. İşte **innovasyon** budur!

- İngiltere'deki Harrods mağazasında 10 yıl içinde 16 milyon 309 bin sterlin harcayan Azerbaycan vatandaşı **Zamira Hacıyeva**, parasının kaynağını açıklayamazsa Lon-dra'daki 22 milyon sterlinlik mal varlığını kaybedecek. Ablacım ne işin var senin Lon-dralarda ya, sen gelsene İstanbul'a falan. Cık cık cık!

- **Time Dergisi** Merkel'i "Şahsi menfaate ve zorbalığa taviz vermediği için, dünyada az bulunan ahlaki liderlik gösterdiği için" **Yılın Siyaset Lideri** seçmiş. Valla bir dahaki se-çimde benim de oyum Merkel'e. Buradan göndericem artık ne kadar giderse...

- İstanbul'da 40 adet yeni ambulansın 112 Acil Yardım Merkezine konvoy halinde siren çalarak götürülmesi haliyle kentte paniğe neden olmuş. **Asdfghjklş** gerçekten! **Mavi ekran!** Global pandemi ortasında 40 ambulansı siren çaldıra çaldıra ülkenin en büyük şehrinde yürütmek tam da böyle **Borat** kıvamı bir film sahnesi değil mi? Son derece **kitsch** ama bir yandan da sinir bo-zucu seviyede dahiyane! Yerleştirme sanat gibi, kavramsal sanat gibi. Ahahahaha sinir-lerim bozuldu.

- Dünyanın en önemli fosil alanlarından bi-rinde yapılan kazılar, ilk insanların kış uyku-suna yatmış olabileceğini ortaya koyuyormuş. İn an olsun ben de bazen kış uykusuna yatmak istiyorum. Zira bezdim. Kış uykusuna yatsam, bi uyusam, bi uyusam, uyandığımda bahar gelmiş olsa. Gerçek bahar! Anladınız siz onu... Baharlarda bulu-şalım.

- Bu arada küçük bir not, herkesi öpmeyin! Hele de bunu entelliğiniz üzerinden zirvala-yarak asla yapmayın! Haydin...

HADİ 2020, HADİ CANIM, UFAK FUFUK...

Berna Pak

Benim yaşadığım yerde -miş'li geçmiş zamanla, -di'li geçmiş zaman bir arada kullanılır.

Neden bilmem severler fazladan zaman kullanmayı, zamanlarımız çokmuş gibi.

Öyle bir geçmiş zamanlar bolluğu . Geçmiş zamandan geçmiş zaman beğen, beğenemezsen hepsini birden kullan gibi bir durum.

Fakat zaman da geçmez bir türlü. Geçmiyor, geçmiyor. Sanırım sadece bize geçiyor ve geçiriyor zamanlar.

Bizim yörelerin ağzıyla yani bol çeşnili geçmiş zamanla söyleyecek olursak "amma da ikibinyirmişti"

Bol geçmiş zamanlı, geçmiş en çok özleten yıl oldu galiba 2020.

Geçen yılbaşında deli sarhoş olup, elimizde mikrofon tükürükler saçarak şarkılar söyleyip, gel öpüjemmm diye diye nasıl da birbirimize sarılıyorduk.

Belki bir arkadaşın küçücük salonuna 50 kişi sığıp ,yerlerde sızılmıştı.

Hadi şimdi gel de siz o yerlerde.Milletin ayakkabısıyla bastığı şimdinin çamaşır suyu kokan parkelerinde, hadi gel siz bakalım.

Nasıl da değişti tüm yaşam pratiğimiz allahın cezası bir virüs sayesinde.

İlk defa bu sene doğumgünü pastasını üflemedim tükürük saçarım korkusuyla.

Yılbaşı gecesi ne yapacağımız ilk defa stres sebebi değil ve ilk defa kimsenin birbirine ne yapacağını yılbaşı akşamı sorusunu sormadığı bir mendebur yılbaşı.

-Ne yapıyorsun yılbaşında?

-Hiiii evdeyiz işte!

Oturmaktan kemik erimesi olduk.

Camdan dışarı baktığım vakit sanki sadece ben oturuyorum tüm dünya dışarıdaymış gibi, sokaklar insan dolu.

Sokağa çıkmak yasak diyorlar ve bunu demeleri benim için yeterli ,tamam evde oturalım ve bir an önce bitsin bu iş diyorum ama herkes bi şekil market, fırın ayağına poşetini alıp dışarıya fırlıyor.

Karantinada olması gereken adam halay başında bulunuyor fiyasyon ekipleri tarafından. Yahu hepsini geçtim hasta hasta ne halayı? Şimdi dışarı çıksam halaya 5 kişi toplayamam. Benim çevremde var herhalde halaysevmez bir durum.

Anlıyorum ben de tahammül edemiyorum evde sürekli hemhal olma halinden. Kaçmak istiyorum. Yeri geliyor maskemi çıkarıp deli gibi sokaklarda bağırarak koşmak istiyorum, çünkü bitmeyecek bir kabusun içindeyiz gibi her allahın günü birbirinin aynı.

Tekerleğin içindeki hamster gibi dönüp duruyoruz.

Güneş doğdu kalk, gece oldu yat. Delirtici bir monoton hayat.

Bir de sürekli "ne yiyeceğiz durumu?"

Bana soruyorlar.

Akşam yemeği yerken, yarın akşam ne yenecek onu soruyorlar.

Çünkü gün içerisinde değişen tek şey yediğimiz yemekler.

Yılbaşı akşamı ne yapacaksın değil ne pişireceksin sorusu hakim bu sene.

Koca hindiye atıp fırına 10 gün yedirmek istiyorum evdekilere.

Herkesin evde olma hali, sevdiklerimize ekrandan bakıyor olma hali ne acayip.

Eski normalimize dönmek çok mu zor?

Gerçi bazı şeyler de yok olmalı bu virüsle birlikte.

Mesela sarılmak, öpüşerek selamlaşmak.

Konseptli çocuk doğumgünlerine katılmak.

Okuyup, üfleme...

Yıllaar yıllar önce ablamın gözünde arpacık çık-

mıştı. O zamanlar doktor yoktu herhalde hipokrat öncesi günler, babaannem tutup kızı, karşı apartmandaki süper kilolu kocaman bir teyzeye götürmüştü. Bu teyze bir şeyler mırıldanıp ablamın gözüne ağzından çıkardığı balgamı sürmüştü. Ah bunu hatırladıkça anksiyetem tavana çıkıyor. Tansiyonum bin beş yüze fırlıyor.

Tam koronallık hikaye. Nasıl bulaşacağını bilemez zevkten dört köşe olur ,halay başı olur herhalde virüs.

Neticede o pis balgam kurutmamıştı elbette arpacığı ama teyzenin hamsi kızartıkları tavadaki kalan yağa eklemek banarak yemesi sonucu hedonizm kaynaklı ölümünü duyduğumuzda bi üzülmüştük elbette.

Yeni yılda yeni kararlar alanınız var mı?

Glutensiz beslenmek ,daha az sosyal medya dışında?

Benim yok mesela, öyle heyecansız giriyorum yeni yıla.

2021 sabahına da koronayla uyanacağız, okullar hala kapalı olacak ve ben hademe olarak başladığım güne ,Hafize ana gibi elimde zille koşarak devam edip, Külyutmaz olarak derse girilip girilmediğini kontrol edeceğim. Kel Mahmut olarak evde kudurulmamasını ve ödevlerin yapılmasını sağlayacağım. Bir ara anne olup oğlumla oyun oynar ,sohbet de ederim.

Yemek, çamaşır ,temizlik ,annelikten bana kendim için zaman kalırsa beş dakika durup öyle mal gibi bakarım duvarlara gün biter. Ve her gün bu şekil devam eder...

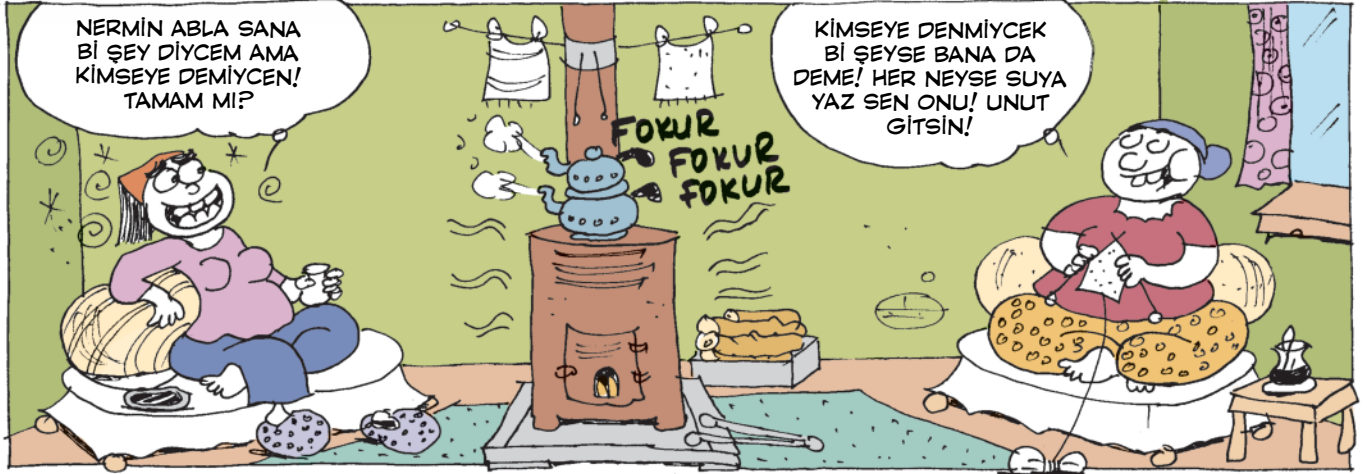
Hepimizin yeni yılını kutlar, hepimize sabır dilerim.

Amma da pislik virüsmüştü....

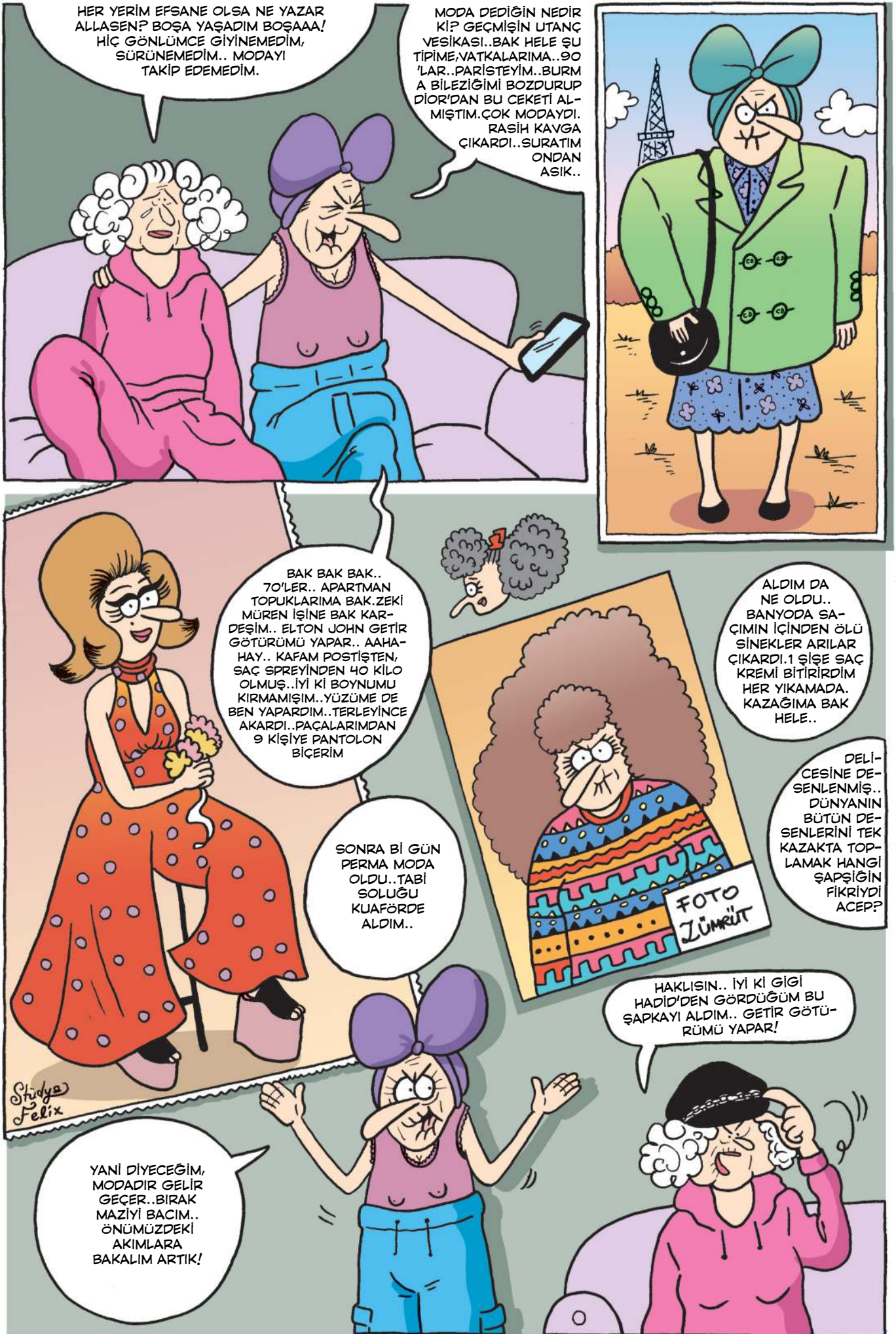
fatima yıldız erkan

fatimayildizerkan@gmail.com

EX'TEN TANELER

PAPARAZZİYE

❖ Her Yeni Yıla, her Yeni Sevgiliye hep **"Hoş Geldin"** dedik. Ama hiç de hoş gelmediler ve hiç de hoşça gitmediler. **EX** olana kadar da, **EX** olduktan sonra da hoşsuzluklarını sürdürdüler.

❖ Her başarısız **EX**'in arkasında aldatıp bıraktığı bir **EX Sevgili** mutlaka vardır.

❖ Elalemin Katili cinayet işler olaya kaza süsü verir, **EX** koca öldürür olaya ecel süsü verir.

❖ Ömrümün her cephesinde olduğu gibi, bütün **EX** ilişkim **EX**'in tedbirsizliklerine tedbirler almakla geçti.

❖ Dünyaya bu kadar bela, bu kadar kötülükler geldi, ama **EX**'lerin yaptıklarının önüne geçemedi, hızına yetişemedi, şiddetine erişemedi.

❖ Bir kere **EX**'in oldu diye bu **EX**'i geçirdin, bir daha olmayacak değildir. **"Bir EX atlattım"** deyip tedbirleri elden bırakma.

❖ Bazen bir yılın, bir sevgilinin yeni gelenini değil, eskisinin gidişini, **EX** sevgili, **EX** Yıl oluşunu, kutlarsın...

❖ **EX** Koca dediğin şey, koca bir bilinmezlik.

❖ Leylekler bile **EX**'lerle dolu bir dünyaya çocuk getirmek istemezler.

❖ Sanki bir elmanın iki yarısı gibisinden hayatına bir **EŞ** girdiğinde de, o hayatına giren kişi çıkıp **EX** koca olduğunda da senin yarım kişi olduğunu düşünürler. Halbuki sen hep

aynı işi yapan, hiç de eksilmeyen bir kişi olduğun halde iken otomatikman mağlup ve mağdur olursun çift olma neticesinde.

❖ Cep telefon, araba, bilgisayarının eskimesini, bozulmasını hiç göremedi **EX**. Çünkü sıkılıp devamlı model değiştirdiğinden telefonun bozulmaya vakti kalamazdı. Şu günlerde bozuk telefonum, küçük bilgisayarımla tamircilerde dolaşırken, meğer **EX**'in elinden düşürmediği eşyalarıyla bile ilişkisi mezara kadar değil, pazara kadar mı.

❖ **EX** Kocalar bizi hep dünya çapında birinci yapıyor, ama şiddetten... Sanırım korona da **EX** Koca cinsinden.

❖ Gerçek olaylara dayanmayan, otizmlili doktor dizi filminde, gerçek dışı olmayan tek şey; doktor kadın sevgilinin, otizmlili erkek doktordan beklediği, istediği otizmlinin yapmakta zorlandığı sevgililik ve nihayetinde otizmlili erkek doktorun **EX** sevgili haline getirilmesidir.

❖ Yine astrolojik burçlardan, gezegenlerden medet umulan bir Yeni Yıla daha geçiş yaptık

Raziye İçoğlu

ki, mutasyondan ötürü yüksek bulaşlı virüs de, **EX**'ler de gezegen gibi eksenimizin etrafında dönerken, dolaşıyorken yeryüzünde.

❖ Teve haberlerde doğalgaz zamlarına karşı aldığı tedbirleri anlatıyordu adam; **"Çift eşofman giyiyorum, ısınınca bir katını çıkarıyorum. Çift çorap giyiyorum, ısınınca birini çıkarıyorum"**... Öyleyse çiftler tedbirlerimizden maskemizin de, virüs azalınca tek katını çıkarabilecek miyiz Acaba? Mesela, **EŞ** çiftimizden de ayrılıp, **EX** olacak mıyiz ortam çok fazla ısınınca Acaba?

Sabitlenmiş Gün-Demlik

Covidimizin, Coronamızın Üstünden Sene Geçti, Mevsim Geçti, Ay Geçti. Virüssüzleşme Hülyamızın, Rüyamızın Üstünden, Hayat Geçti, Ömür Geçti, Yaş Geçti ...

❖ **"Sokak yasak, çıkma"** değil, **"sokakta hastalık var, çıkma"** demektedir anlayana.

❖ Meclis kavgasında **"Kuru Ekmek Yiyen Aç Değildir"** diyen vekil, biz açları, sıkı diyetten zayıflamak isteyenlerin tercihi peksimet, galeta, kırık kırak, Çıtır Grissini yiyor sanıyor. Oysaki kalori hesabı yapamayacak kadar fakirlik hesabından erimekteyiz gün be gün. **RESİM 2**

❖ Gerçek hayattaki işinden, ilişkiden, Sosyal medyadan bir gönderi yazıp takipçileriyle paylaşarak istifa edince, ayrılınca, bir daha da sosyal medyada paylaşılmıyorsun, görünmüyorsun. Kesin yok oluyorsun.

❖ Korona olmak öldürmez, hastanelerde yer bulamamak öldürür... Yer bulursan da Coviden iyileşeceğini beklediğin

yoğun bakım ünitesinde oksijen tüpü patlar, öldürür.

❖ Şöyle kendimizi hayata bırakıp, hayatı yaşayamıyoruz ki, hayatla resmen mücadele etmekten, hayatın içindekilerle mücadeleye dahi geçemiyoruz.

❖ Hayallerim ne renkti bilmiyorum ama, Hayatı tozpembe görmeye çabaladığım pandemi günlerinde, hayat bütün tozlarımı pembe etmiş, aylar sonra geldiğim evimde..

❖ Dünya insanları olarak Noel Baba ile bile temas etmemek, kapıdan, bacadan içeri almamak lâzımdır esasen. Tüm evreni geziyor, getirse getirse mutasyonlu virüs getirir çuvalında.

❖ Coronaya tedbirler alamadık, olmadı, sonra tedbirsizliğin tedbirini almakla mücadele etmekteyiz. Ümitlerimiz tükendiği yerlerde, inatlarımız başladı artık.

❖ Psikolog da aynı şeyleri yaşıyorsa gidip de elalemin insanına açılmaya, saçılmaya ne gerek var ki Acaba? Ya da daha güven verici mi oluyor her iki taraf için de?

❖ Mecburiyetten sokakta kaldığım bir saatte gördüm ki, bütün kafelerde, restoranlarda sanki anne temizliği varmış gibi sandalyeler masalara ters çevrilmiş halde görüntüler. Ve içerde servis olmadığından, dışarda ayak üstü çok daha kalabalık, dip dipe yenen ekmek arası yiyecekler, içilen kahveler vs ... Ya da bir evde, bir dükkânda toplanıp oraya paket servis istemek

TEMBELLİK HAKKIMA DOKUNMAYIN

Tanrılar yasaları değiştirdi. Yeni bir dinle tanışıyoruz, İsa'nın havarileri gibi peşinden sürükleniyoruz. Talimatlar açık. Öpüşmek yok, sarılmak, temas etmek yok, sevişmek yok, eller emekliye ayrıldı yeni elemanlar dirsek ve ayaklar. Bu dinde, diğerleri gibi, bana hiç uymadı zira yaşarken ölü gibiyim. Sadece bir sağlık krizi değil yaşadığımız aynı zamanda dokunsal bir krizinde ortasındayız. Sevdiklerime dokunamayınca, sıkı sıkı sarılamayınca kendimi yarım hissediyorum. Uzaktan el sıkışmalara, kucaklaşmaya izin verecek bir cihaz icat edilse bari...

Kene gibi yakamızdan düşmeyen Covid ilk çıktığında bir Çin paranoyası olduğunu kısa zaman da biteceğini düşündüm. Kısa sürede Avrupa'ya sonrasında bize patlak vermeye başladı. Adına pandemi kondu. Nerede olursak olalım etrafımızda ki insanlar hep onu konuştu. Sayesinde karantınayı tanıdık. İlk karantinada, en iyi arkadaşım kendimle baş başa kalmak, bana, ilaç gibi geldi. Zira kendimiz bizim seçmediğimiz, bizi asla terk etmeyen en kadim dostumuz. Evli insanlar, kalabalık aileler nasıl dayandı karantinaya düşünemiyorum. Anneannemle dedem geliyor aklıma, şayet hayatta olsalardı, karantina sürecinde, kavgaları bitmez dedem kesin evi yakardı. Yaz aylarında Covid bitmiş gibi salıverdiler bizi, doya doya tatilin keyfini çıkardım, seyahatler ettim, maskeleri attım, havayı klorlamadan soludum. Havaalar soğuyunca illetin kısıkanç sevgili gibi hala peşimizde olduğunu hatırlattılar. İlkinci karantina her ülke de farklı şekilde geri geldi. Bizde devlet büyüklerimiz “sen büyüksün gir, sen küçüksün çık” derken bana kimse gir, çık demeyince beni gözden çıkardıklarını düşünüp gücendim doğrusu. Nihayet beni de kapsayan hafta sonu ve gece karantinaları geldi. Ohhhh! Sonunda adam yerine kondum. Karantinamın hakkını vermek için gece uyanık nöbetini tutuyorum hafta sonu keyfime diyecek yok. Bu arada herkes hafta sonu karantinasını daha iyi geçirmenin yollarını arıyor, sosyal yaratıcılıklar paylaşıyor mesajlarla beni taciz ediyorlar. Tatlı yaptın mı? Jimnastik yapıyor

musun? Kaç kitap okudun? Netflixte hangi filmi izledin? (televizyonun var mı? Soran yok) Dolaplarını temizledin mi? Çiçeklerine baktın mı? Yarışmaya dönüştü adeta. Kimin karantinası daha iyi... çılgılık atasım geliyor. Karantina benim değil mi? İstedğim gibi yaparım. Yaratıcı da olmam, üretken de, nokta. Televizyonun karşısında erimek istiyorsanız eriyin, zayıflayacağım diye kendinizi yerden yere vurmak istiyorsanız vurun, iki gününüzü mutfakta yemek pişirerek geçirmek istiyorsanız yapın. Benim karantinam benim sizin ki de sizin olmalı. Nasıl iyiyerseniz öyle yapın. Sağlıklı kalın, evde kalın, kendi şartlarınızla kalın... Beni bu clubun dışında bırakın. Yeni bir şey yaratmak, vücut geliştirmek, tatlı yapmak, herhangi bir şeye exper olmak için hayatımın fırsatı değil. Tembelleşmemin fırsatı. Kanepe beni taşımaktan yorulunca yatağa geçiyorum yatak yorulunca kanepeye geçiyorum böylece onlara da dinlenme hakkı veriyorum. Karantinadan yana sıkıntım yok. Ancak pandemi hayatıma büyük bir eksiklik getirdi. İnsan teması. Basit ve değerli iki elin gücünü aldı. Kimilerine göre önemsiz görünebilir, ancak uyguladığımız sosyal mesafe sevdiklerimizle fiziksel temasın olmaması (hatta yasaklanması) zihin sağlığını etkilemeye başladı. Dokunmak doğuştan beri hayatımızın parçası, sevgiyi sözler olmadan aktarıyor. Bazen, şimdi olduğu gibi, belirsizlik ölümü görmezden geliyor. Gerçi ölüm ister insan, ister hayvan olsun daima şoka sokar. Ölüm tehdidine karşı, hastalıktan dolayı veya savaş anında (günümüzde olduğu gibi) tabuları yıkmak, korkuları yenerek ölüme meydan okuyasım var. Sevdiklerime dokunca beni saran o muhteşem akımı hissetmek istiyorum zira fiziksel temas, sevdiklerimize dokunmak, sarılmak, öpüşmek yaşamın belirtisi. Öpüşmemek, sevişmemek ölümlere mahsus, sadece onlar dokunamaz.

Katina Karanikola

ve birkaç kişi birleşerek restoran kurmuşlar gibi yemek mekânı oluşturmak, hep birlikte yemeğe çıkmak gibi. Yani sadece kalabalıklaşmanın yer değiştirdiği, bu tedbirler yine çok fazla tedbirsizlik içeriyor.

❖ Bilgisayar tamircim, “**Lütfen 1 Metre Mesafenezi Koruyun!**” yanlışlıkla yazdığı astığı kâğıtla 1 metre gibi bir mesafede uzlaşmaya çalışmış müşterileriyle. Lâkin pencereden mahalleyi seyrederek gibi tezgâha abanma mesafesizliğimizin önüne

geçememiş olmalı ki tezgâh önüne tezgâha paralel koliler yerleştirmiş. Böyle ki, istesenez de mesafesizleşemiyorsunuz virüsler aleminde.

❖ Bazen karantina, bazen de evcilik, bazen de fakirlik. **Ne Umduk, Ne Bulduk, Tam Ne Olduk?**

❖ **Umut, fakirin aşısıdır.**

❖ Bazıları gibi yasakları delemedik. Yasakları delme yasakları bizi delik deşik etti.

❖ Bilgisayar tamircisi

“sorun çipinizde, tamir olmuyor bilgisayarınız”

diye aradığında, iddiaya göre insanlara takılacak çipinde bozulacağını, çöpe atılacağını düşünerek bilgisayarla empati kurar haldeyim. **“Off hiç çipim değilsin”** diye başlayan ilişkiler yaşayacağız yeni insan versiyonlarında. Çipim bozulabilir, çipi, çipime uygun olmayan ilişkilerim olabilir çipsel olarak yani.

BEŞ ALIŞKANLIKLA HAYATI DEĞİŞTİR!

1.DAHA AZ YARGILA VE SAVAŞ

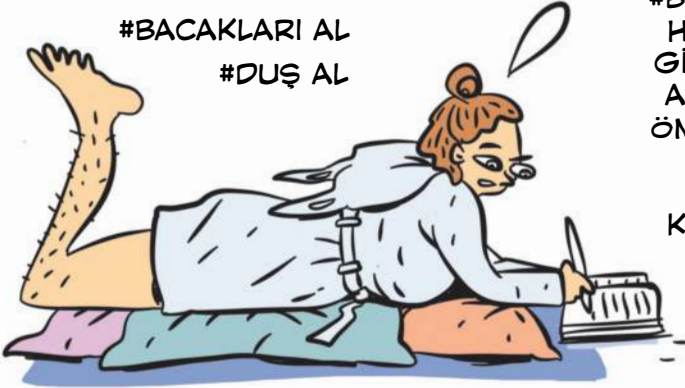
Betül Yılmaz

2.HAYATINI LİSTELERLE YÖNET

BEYİN ANCAK ÜÇ SİPARİŞİ ALABİLİR

#KEDİYE MAMA AL
#BACAKLARI AL
#DUŞ AL

#BOYA SİPARİŞ ET
HOOP BİRİNCİSİ GİTTİ, BACAKLARI AL, DUŞ AL, BİR ÖMÜR BACAKLARI AL, ARTIK YA HİPPİLİĞE KOŞMALI YA DA LAZERE!

3.BİŞEY ÜRET

AL ÇIKMIYO AL!

4.YENİ ARKADAŞLAR EDİN

GÜZEL İŞLERİ VAR, TAKİP EDEYİM AMA TAKİPÇİM AZ GİBİ OLACAK!

5.ESKİLERDEN KURTUL

DÜŞÜNCELERDEN,

SIKINTILI İNSANLARDAN,
EŞYALARDAN
VE ERTELEDİĞİN İŞLERDEN

COVID'inkini Beklerken Aşıları Tanıyalım...

Aşı; Bulaşıcı hastalığa yol açan mikroplar öldürülerek ya da zayıflatılarak hazırlanır...

Uygulanan kişi o hastalığa karşı bağışıklık kazanmış olur. Aşı olma ya doğduktan hemen sonra başlanır...

AŞI TAKVİMİ:
BCG (Tüberküloz, Menenjit)

DBT (Difteri, Boğmaca, Tetanoz)
OPA (Oral çocuk felci)

KKK (Kızamık, Kızamıkçık, Kabakulak)
Bazılarının ilkokulda tekrarı yapılır. Böylelikle aşıyı yapılan hastalığa direncimiz pekiştirilir...

Td (erşkin tipi Tetanoz, Difteri)
artık o hastalığa yakalanmak bile hafif bir şekilde atılabiliriz...

AAA (Aşk Acısı Aşısı)
genellikle ilse çağında yapılmalıdır...

...ama gelişmiş ülkelerde uygulanmakla birlikte, ülkemizde Sağlık Bakanlığının onayından geçemediği için kullanılmamaktadır. Halbuki zamanında bol bol flört edip aşılardan gençler, ilerki yıllarda aşk acısını iki damla gözyaşıyla atlatabileceklerdir...

HKA (Hayal Kırıklığı Aşısı)
Özellikle üniversiteler arasında salgın halinde olan bu hastalık için aşı, yerleştirme sonuçlarıyla uygulanır ve üniversiteli, ömür boyu hayal kurmayı bırakır...

NE MUTLU SANA YAVRUM, BUNDAN SONRA GERÇEKLEŞMEYEN HİÇ BİR HAYALİN SENDE KIRIKLIK YARATAMAZ İŞTE...

İUTA (İhanete Uğrama Travması Aşısı)
evlenirken yapılır. Bu illete yakalanmış bir arkadaşınızın, hastalığı atlattığı için günleri, geceleri boyu ona destek olmanız sırasında size uyguladığı bir aşıdır.

Sayesinde direnç kazanıp, hastalığa yakalanırsanız bile, bir iki debelenmeyle atlatabilirsiniz...

HA..HA.. BENİM BUNA BAĞIŞIKLIĞIM VAR OOLUM ... SENİN İÇİN ÜZÜLEMEM. KUSURA BAKMA...HAYDEE HERKES YOLUNA...

GBA (Gaddar Baba Aşısı)

HAA (Horoz Abi Aşısı)

BBA (Boktan Sevgili Aşısı)

KKA (Kuduz Koca Aşısı)
aşısız kocalardan elde edilir

En iyisi...bu tür mikroplara karşı doğal yollardan akıl, fikir, irade, karate, banyıcı sprey ve çelik kepi gücümüzü arttırmak ve bizi hasta edecek kişi, durum ve ortamlardan uzak durmaktır.

Sağlıcakla kalın, Sağlarm kalın...

Kimisi aşıların ise, grip aşısı gibi her dönem tekrarlanması icabeder. Çünkü mikrop, grip virüsü gibi her seferinde mutasyona uğrayıp kılık değiştirir ve sizin aşıyla bir önceki mikrobeye karşı kazandığınız bağışıklık, bir sonrakinde fayda sağlamaz.

YENİ DÜNYA KENARI

- Alo Sıdıka, elinin hamuruyla feminizm işlerine bulaşmamalı-sın bebeyim. Ehehe...

- **Alo, kimsin sen ya? Nedensin? Ne diyosun?**

- Vay, demek unutulduk. Kenar ben Sıdıka, partnerinim kendim. Karım, benimkisi, karabiberim felan gibi kelimeler sahiple-nici bir bünye, bir ürün izlenimi yaratıyo, algı yönetimi yapıyo diyerekten, "partnerinim" diyorum bak.

- **Demek sensin Kenar. Ben de kaç zamandır, gele-neksel telefon sapıgım Kenar Öbürtekin beni aramıyo diye kendi kendime dertleniyodum...**

- Buyur... Bak işte gördün mü? Sen de beni merak ediyosun, hatta arzuluyosun Sıdıka. Bak ağzınla dedin. "Aramıyo diye dertleniyodum" dedin. Tutma kendini bebeğim, no fiyuçır, gelecek yok. Saat kaç, anı yaşayalım mı? Ev boş mu?

- **Şaka dedim lan ben onu, terbiyesizleşme Kenar...**

- Sevenle şaka olmaz Sıdıka. Bak ben her seferinde gururumu çiğneyip, bütün terslenmelerine rağmen, seni yine yeniden arıyorum. Hatta aramadan evvel HES kodu aldım. Noolur noolmaz dedim, ev boşsa, bi miktar votka ve kuru yemişle aniden yanına gitmem gerekirse, dedim. Votka için soruyorum, limon var mı evde Sıdıka?

- **Vileda sapı var Kenar! Cirit gibi uzağa fırlatabiliyo-rum. Değil eve yaklaşmak sokağa girdiğin anda şişle-rim...**

- Şittete hayır Sıdıka, no raci-sim... Hangi çağı yaşıyorsun sen kadın, vileda ile erkeğini şişlemek mi kaldı? Bu bir fantaazi ise, benim aklımda daha güzelleri var. Madem eve gelme diyosun, ki haklısın, mihafazakar bi muhitte-yiz, eve erkek girip çıkmasını ben de hoş karşılamıyorum, burası Dallas deyil, Kopenhag deyil. Ama istersen kamarayı açabilirsin...

Cam aç Sıdıka... Alo, büyük resmi görmek ister misin Sıdıka? Cam açsana...

- **Lan!**

- Nooluyo kızım ne atar yapıyosun? Bak ben bayanlara kadın dahi demeyen bir insanım Sıdıka, no racisim felan böyle şeylere de tikkat ediyorum ama sen de benle lanlı lunlu konuşma. Efendi ol Sıdıka, adam gibi adam ol, saygı gör. Yok vileda atarım, şöyle şişlerim, böyle döğërim. Kızım bak, haybeye rüzgar yapma, delikanlıysan çık gel. Atayım konumumu ne söyleyeceksen gel erkek gibi yüzüme söyle! Yoksa yersin bakla kazığını... Öyle boş yapacağına, sıkıyosa ben burdayım, gel vurdur lan beni... Beni vurdurabiliyo musun? Şerafsiz! Sana etek geydiririm Sıdıka!

- **Puhahaha... Ya ne acayip bi insansın sen Kenar ya...**

İnsan acısın mı, gülsün mü, korksun mu bilemiyo. Yal-nız her seferinde mutasyon geçirip daha bulaşık hale geliyosun.

- Benden nefret et ama bana acıma Sıdıka, bu bir... İkincisi temincek bana laf arasında "mutant" dedin. Canın sağolsun mu-tant olalım bakalım da, sen de olduğun yerde kalmıyosun yani. Sen de milf olma yolunda ilerliyorsun ona bakarsan. Üçüncüsü, meyve yiyen ağaç taşlanır Sıdıka. Ha buni da unutma kızum...

- ...

- Yaa işte böyle de alırsın cevabını, susarsın, susup da kalır-sın. Alo?

-...

- Alo... Susuyorsun ama sen de istiyorsun Sıdıka. Düüt düüt düüt şeklinde davetkar sesler çıkarıyor-sun...

-...

- Sen böyle düüt şeklinde üf-leme sesleri çıkarmak suretiyle beni "üflerim" efendime söyleye-yim, düdük, flüt, hatta bakın bunu saksafona dahi teşmil edebiliriz, yani bu şekil manidarlıklarla, tah-riik etme noktasında olmasan, işinde, gücünde, tertemiz ekmeği-nin peşinde olan bu kardeşiniz, şahsım Kenar hangi maksatla ve ne surette telefon edip de, seninle istişare etmeye kalkışsın ki? Netiğ-cede erkeğin fitratı belli Sıdıka. Neslin devamı için gayret nokta-sında erkek. Sen kendisine ikide bir düüt felan dersin karşılığında ne bekliyorsun? Zürriyetim mev-zuubahis, sen düüt deyince ben de tabii olarak zürriyetimi idame maksadıyla... Alo... Orda mısın ha-nimefendi? Alo... Hanimefendi di-yorum bak. Başka türlü konuşmasını da bilir bu kardeşin... Alo... Lan?

- ...

- Bak hala düüt düüt düüt... Samiğmiyyetsiz kadın... Riyakar milf... Ben de boş yere senin için

kendime bazı güncellemeler getirmiştım. Değmezmişsin zirta-poz, hoppa, hafif kadın! Pandemi sonrası yeni dünya düzeni ge-lende senin gibi samiğmiyyetsiz, elitis, delikanlıyı hor gören zihniyet komple silinecek Sıdıka. Doblo'yu satıp bitcoine girdim. Cep telefonunu "Ready 6G" ile değiştiriyorum, pasajdaki tele-foncu Sabri Abi direkman Çin'den getirttiyo telefonu. "Çağyı de-ğiştiriyoruz, bunu kapadık yenisini başlatıyoruz, hoop" dediklerinde, görücen sen bu Kenar'ı. Altı çocuğum ve müşfik hanımımın mutlu mesut yanından geçicem yanından. Hasetinden komple kuruyca evde. "Keşke ben bu Kenar'ı sür'atle değërlen-dirme noktasında olsaydım" diye çok vurucan kafanı duvarlara. Elveda Sıdıka, elvada bebeyim. Unut beni. Daha da arama liya-katsiz, iffetsiz. Dar görüş!

#Me Too Türkiye

UYKULARIN KAÇSIN
BEN NE ZAMAN
İFŞA EDİLECEĞİM
DİYE

Ezgi Aksoy

aksoyezgi@gmail.com

TÜRKİYE'DE TOKSİK ERKEKLİĞİN DÜNÜ BUGÜNÜ

Aslında biz, bizim kuşağımız ve bizden biraz eski kuşaklar, yani bugünün genç yetişkinleri, 70'lerde, 80'lerde ve 90'larda toksik erkekliğin genel geçer norm olduğu bir gezegende büyüdük. Özellikle 80'ler gezegeni, kapitalist liberalizmin şahlandığı, her türlü tüketimin bir tür ibadet gibi teşvik edildiği ve bu yapılırken de dümenin "modern erkek" maskesi altına gizlenmiş eski model maço/muhafazakar erkeklerin elinde olduğu bir gezegendi.

Eskinin muhafazakar ve sert kalıplı erkekleri gömlek değiştirmiş, üstlerine şehirli modern erkek gömleğini giymiş, ancak toksik erkeklik temelde değişmemişti. Yüzeyde yumuşamış ve gevşemiş gibi

görünen bu erkeklik, derinlerde eskisi kadar alaycı, müstehzi, sert ve katmerliydi.

Ama yüzeyde işler yolundaydı. Yüzeyde toplum son derece moderndi. Şehir hayatının kendine göre bir dinamiği, bir konforu vardı. Kadınlar iş hayatında daha çok yer almaya başlamış ve özgürlük alanları genişlemişti. Aileler alışveriş yapıyor, seyahat ediyor, birlikte eğleniyor, tatil yapıyor ve kabul edilebilir bir özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Bu tabloda kadın, artık **Semra Özal** gibi, hep kocasının yanında yer alıyordu. Zira "first lady" kavramını işlevsel olarak hayatlarımıza sokan ilk siyasetçi eşi Semra Özal'dı. Ondan önce kadınlar hep bir adım gerideydiler, siyasette ve hayatta. Ve başımızı feyz almak için çevirdiğimiz Amerika'da **Regan**, Türkiye'de ise **Özal**, bu tuhaf yeni erkekliğin rol modelleriydiler.

Kadınların özgürlüklerinin gölgesi ancak tüketim alanları kadar uzarken; Özal modelli şehirli erkekler, hayatlarındaki kadınlara tanıdıkları özgürlüklerle övündükleri muhafazakar bir gemi yzürdüyörlerdi. Genelde alaycı mizaçlı, alaycılıklarını ve pasif agresif tutumlarını "espri anlayışı" kisvesiyle yutturmaya çalışan, bunun için ihtiyaç duydukları cesareti de sahip olduklarını bildikleri egemen kudretten alan erkeklerdi bunlar. Gün onların günüydü, zaman onların zamanıydı, ve onlar bunu çok iyi biliyorlardı.

Bizim neslin çocukluğu tuhaf komşu amcılardan çekinerek ve tanımadığı başka amcaların otorite alanlarına girmemeye

Kadir İnanır'a göre:

"Gerektiği zaman kadınları biraz okşamak lazım"

● Türk sinemasının büyük aktörü Kadir İnanır, kadınlara karşı çok sert bir erkek... Belki de bu yüzden kadınlar ona bayılıyor. Erkeğin icabında kadınları biraz okşamayı (1) gerektiğini vurgulayan ünlü aktör "Bunun ne zaman olacağını ve sebebini her erkek bilir" diyor. Kadir İnanır'ın dayak yantısı olması feministleri kızdırıyor tabii...

Çıldıran TIR şoförü 18 otomobili parçaladı

Amerika'nın San Francisco yakınlarındaki Nimitz otoyolunda TIR şoförü Richard Finchley, 18 otomobilye çarparak hurda etti. Polis tarafından zorlukla durdurulan TIR sürücüsü "Arabaların içinden geç emri geldi. Tanrı'nın verdiği bu emri uyguladım" dedi.

Kadir İnanır'ın buna razı

çalışarak şekillendi. Akşam gezmelerinde erkeklerin iki tek parlattığı, misafir kadın ve ev sahibi kadının kocalarına mezeler taşıdığı, zamansız gelen belden aşağı şakaların modernlik kisvesiyle ortaya atılıp savuşturulduğu tuhaf yıllardı bunlar. Bazen kadınlar da içki içerdi, kültür seviyesi biraz daha yüksek kesimlerinde toplumun. Daha çok söz sahibi olurlardı hayatları üzerinde. Ve daha çok mücadele ederlerdi erkek egemenliğiyle. Ancak maruz kaldıkları toksik erkeklik değişmiyordu. Hatta kültürlü ve kibirli erkek, daha da pasif agresifti belki de, daha çok saldırıyor, hiç el kaldırmadan nice kemikler kırıyordu.

Sırf eşlerinin onları bırakmayacağından emin olduğu için durmadan eşlerini aldatan komşu amcalar, büyük ve namılı solcular

tanıdık biz. Dışarıda beyefendi geçinip evde karısını çocuklarını eşek sudan gelinceye kadar döven çok devrimci gördük. İki metre ötedeki sehpayı önüne çekmeyip mutfakta bulaşıkları yıkayan karısından sehpayı isteyen, su isteyen, çay isteyen, çayına şeker isteyen, meyve isteyen, meyvesini soyduran babacan aile babaları arasında büyüdük. Erkek çocuklarını kendi bedenlerinin bir uzantısı gibi yanlarında gezdirirken, kız çocuklarını eve gelince saçını oşamakla yetinen burjuva babaları duyduk. Herhangi bir bluzün herhangi bir düğmesi açık kalmış diye, makaslarla delik değişik edilen genç kız bluzleri gördük. Babaların giyaben eteklere, bluzlere atıkları dayaklara şahit olduk.

İş yerlerinde de durum değişmiyordu üstelik. Genç kadınlar evdeki baba/koca figürünün fotokopisine iş yerinde de maruz kalıyordu. Bütün işyerleri toksik erkekliğin birer kaleleriydi adeta. Sadece kadın olduğu için bir türlü gelmeyen terfiler, maaş artışları, zamlar, ardi arkası gelmeyen üstü kapalı tacizler, 80'ler - 90'lar erkeğinin o bitmek bilmez alaycı, o "şakacı", o pasif

agresif çıkışları ve birer kum torbası gibi o patavatsızlıkları absorbe edip zoraki gülücüklerle geri yansıtan kadınlar...

Bizim gelişmekte ve kalkınmakta olan, nostalji sitelerinde uğruna methiyeler düzülen 80'ler Türkiye'si işte böyle bir yerd. Gölgesine indirgenmiş kadın ve kudret kırbacını kadının tasması gibi elinde tutan erkek. Taşranın değil hem de, şehir hayatının yüzde 80'i bu modeli ihtiva ediyordu.

Medya da elbette bu değirmene su taşıyordu. Dönemin popüler kültürü olan **arabesk** camiasından da, daha "entel" camiadan da sık sık ünlülerin, şarkıcıların, oyuncuların, tam olarak ne iş yaptığı bilinmeyen "medyatik figür"lerin eşlerini ya da sevgililerini dövüklerine tanık oluyorduk. Medya gidiyor ve dayığı atan erkekle saatlerce röportaj yapıp orta sayfadan bu tatlı sohbeti veriyordu. Kadınlar eline çarpiyordu birinin, bir diğerinin erkeklik gururu zedelenmiş oluyordu. Bizler de hastanelik olan kadınların nasıl da o dayığı hak ettiklerini okuyorduk, bilgilenelelim diye para verip aldığımız o kağıtlardan.

Yavuz Özkan'ın 92 yapımı **İki Kadın** filminin yayınlandığı zamanı hatırlıyorum da, koyu bir erkek homurtusuyla karşılaşmıştı bu toplum o filmi. "Tecavüze uğrayan fahişe" biraz ağır gelmişti! Oysa biz kirlitildiği için intihar eden kadınlara göz yaşı dökmek istiyorduk. Onun için 80 sonrası Türk sineması biraz çatırdıyordu, onun için **Atıf Yılmaz** filmleri artık eskisi gibi seyriceye ulaşmıyordu. Onun için **Bir Yudum Sevgi** (1984), **Ateş Parçası** (1971) ya da **Güllü Geliyor Güllü** (1973) gibi fenomenleşmiyordu. Namuslu kadının bacaklarının arasına sıkışıp kaldığı Türkiye'den bizi Regan tipi muhafazakar/liberal Batılılaşma bile kurtaramamıştı.

Cinsiyet rolleri Allah kelamı gibi ezbere çekilmiş, erkeğin egemenliği değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez bir kanun gibi sineye çekilmiş ve toplum, rolünü en iyi şekilde icra eden aktörler gibi, bu filmi baştan sona tekrar tekrar oynayıp duruyordu. Kadının üstünde hissettiği baskı, Batı'dan Doğu'ya giderek artan bir şiddetle gırtlığını sıkın bir el gibi iç eziyordu ve bir yumruk gibi oturuyordu böğrümüzde.

O adamlar ve o kadınlar, çocuklar yetiştirdiler. O çocuklarsa travmalarını içlerine saklayıp gördüklerini içselleştirdiler ya da normalleştirdiler. Ancak tüm bu hadiseler silsilesini romantikleştirip yumuşatmayalım. Eğer bir yazar hala, "maden istemiyordun neden o elbiseyi giydin o zaman?" diyerek bir kadını taciz edebiliyorsa,

80'lerden bugüne o yazarın toksik erkekliğini zorlayacak pek az şey olmuş demektir.

En ufak bir tacizci ifşasında kendiliğinden kurulan koşulsuz erkek dayanışması, hergün işlenen kadın cinayetlerini görmezden gelirken aniden oluşan erkek refleksi, kadınların hak taleplerini "feminist safsatalar" olarak yaftalayıp on yıllardır yok sayan toksik erkeklik; kalesini terk etmeyen muzaffer bir komutan gibi hala cengaver gibi mücadelesini veriyor, kadınların tırnaklarıyla fethettikleri toprakların ortasında. En iyi savunma saldırıdır düsturuyla saldırısını sürdürüyor. Ama biz karşı tarafı biliyoruz. Tanıyoruz o muzaffer komutanı.

O; tanıdığımız bildiğimiz sevdiğimiz komşu amcalar, erkek akrabalar, erkek öğretmenlerimiz, bazen babamız dedemiz abimiz, bazen işyerindeki patronumuz iş arkadaşımız... Okuldaki kankamız, dostumuz arkadaşımız. O; namus, ahlak, bekaret, iffet ve kadın bedenini tutsak eden diğer sağlamıklar. O; aynaya yansıyan suretimiz ve kabullenişimizdeki içsel katliamlarımız...

Lakin oyunu bozan bir şey var artık. Zaman değişiyor. Toksik erkeğin zamanı geçiyor. Yeterince olgunlaşmış bir değişimin, bir fikrin, bir devrimin önünde hiçbir şey duramaz çünkü. Kadınlar aynı filmi çevirip durmayı bırakıyor çünkü. Erkeğin kırbacı yere düştü ve toksik erkekliğin pasif agresif şakalarına kimse gülmüyor artık. Bu canhıraş telaş, ondan... O pankartta dediği gibi, zaman "uykularınız kaçsın ben ne zaman ifşa edileceğim diye" zamanı. Çünkü korku duvarının üstünden atlamış hiçbir kadın artık susmayacak.

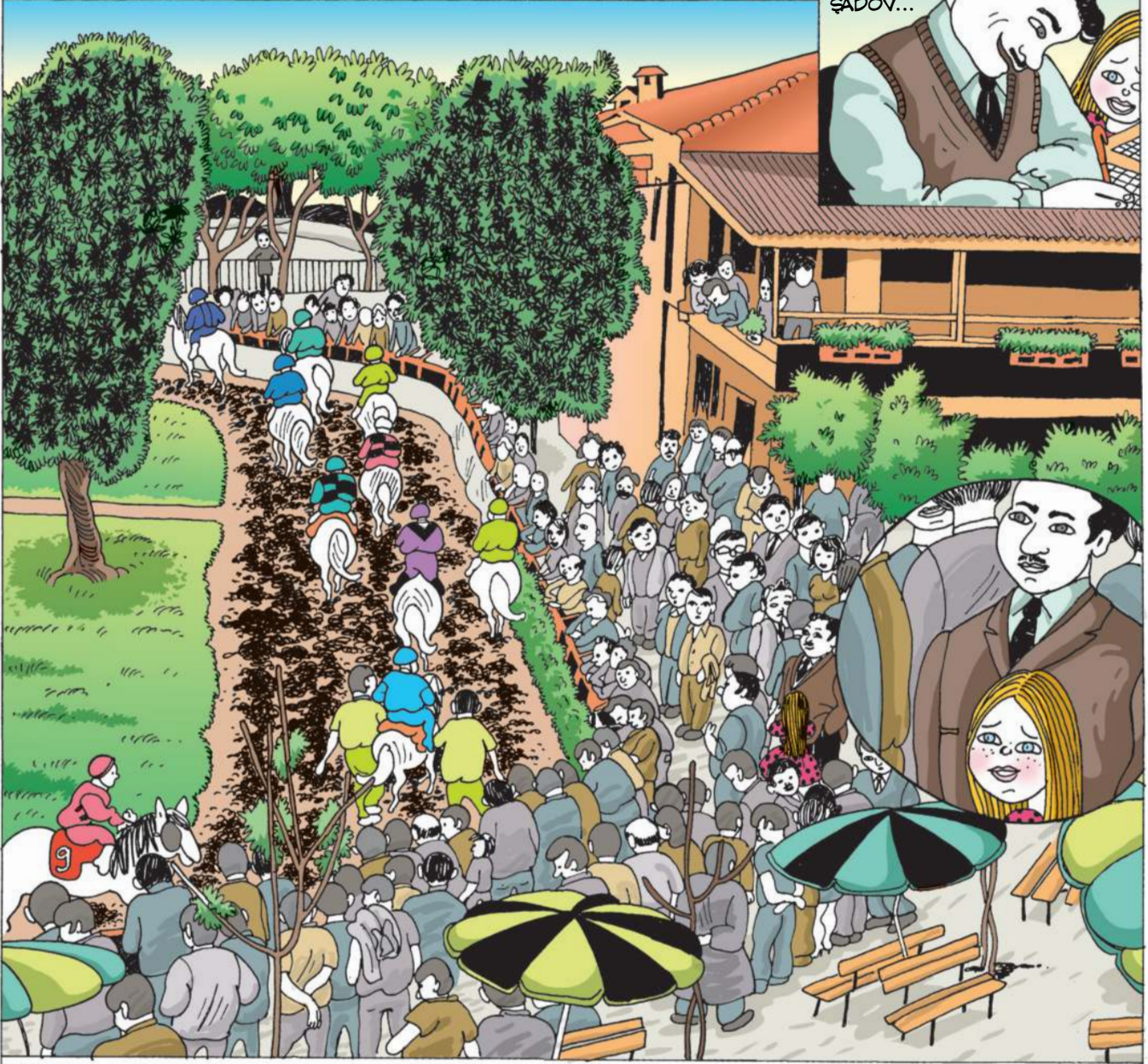

ATLARA FISILDAYAN BABAM

RAMİZE ERER

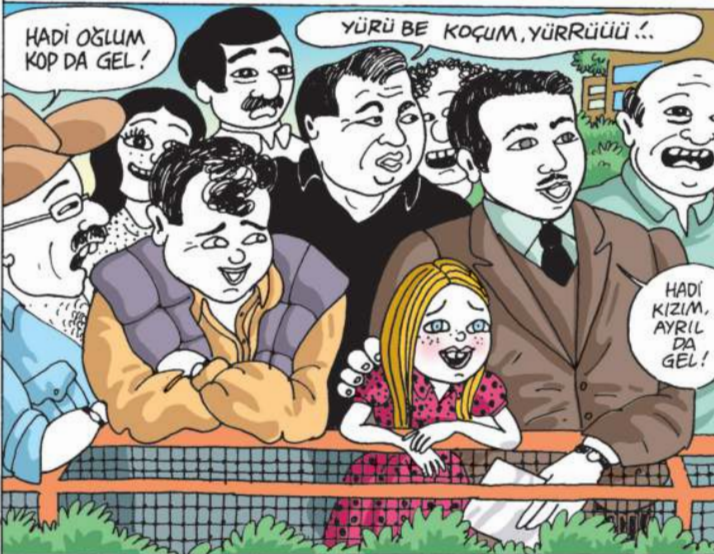
Babamla gittiğim, Veliefendi Hipodromu'nda bakımlı İngiliz-Arap atlarının önümüzden salına salına geçip gitmelerini hayranlıkla izler, jokeylerin bir çocuğa yakın boylarıyla üstlerinde taşıdıkları rengarenk, parlak binici giysilerinden gözlerimi alamazdım.

BAK KIZIM,
BİR İNGİLİZ
ATI, ADI
VAYT
ŞADOV...

Seyirciler ve babam için atlar, benim içinse önümüzden hızla geçip giden atların üstündeki hedefe kitlemiş jokeylerin giysilerindeki parlak kırmızı, yeşil, mavi, sarı renkler yanırdı sarkı.

Yarış sonrası babam hemen eve dönmeyiz, arkadaşlarıyla yarış sonuçlarını değerlendirirdi. Onların hayal kırıkkılarına ben de ortak olurdum.

HADI OĞLUM
KOP DA GEL!

YÜRÜ BE KOÇUM, YÜRRÜÜÜ...

HADI KIZIM,
AYRIL
DA GEL!

TÜH BE!
ATI
KOPARTTI,
GENE BEŞTE
KALDIM!

KAYIP
YAPTI!

BEN
ÜÇTE
KAL-
DIM
!..

Altılı'yı tutturduğumu, babamın bütün alacaklıları öğrenmişti. Onlara yakalamaktan korkan babam, şöyle bir plan yaptı. Gidip parayı ben alacaktım.

Evimiz Hipodrom'a çok yakındı. Onunla birlikte yola çıktık. Çirpici Çayın'ından geçtik. Babamın korktuğu gibi, kimseyle karşılaşmadık. Çayırda okulu kırıp gelen liseliler vardı sadece.

Babam dayanamayıp tekrar peşimden gelmişti. Uzaktan takip etti beni, onun varlığı güven veriyordu bana...

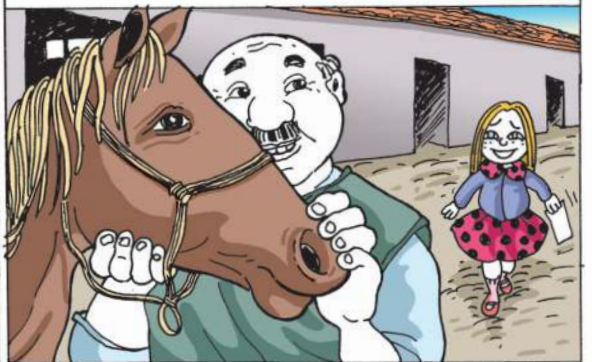

Bundan sonra yoluma tek başıma devam etmeliydim. Ailenin bütün sorumluluğunu omuzlarımda hissediyordum...

Bu takip Hipodrom'un kapısında bitti. Bundan sonrasını tek başıma halletmem gerekiyordu. Önce gidip Kadir Abi'yi bulacaktım...

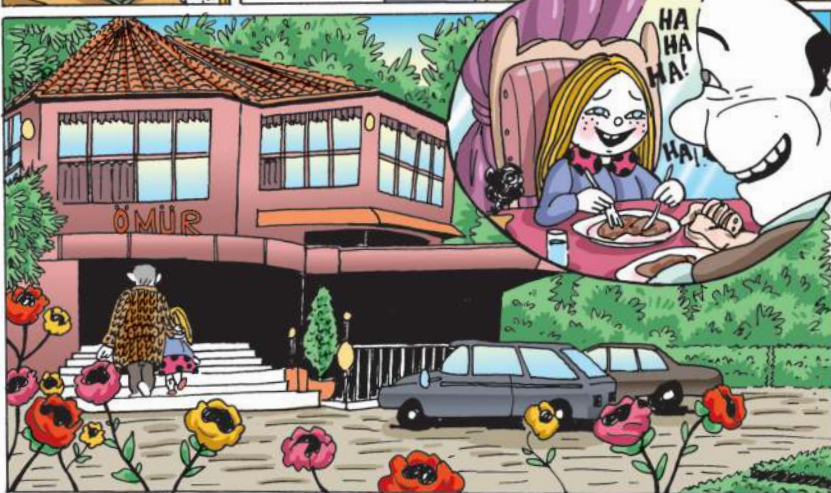
İşte Kadir Abi beni bekliyor. Bu seferde meşhur İngiliz atını hazırlıyor. Adını bir türlü doğru telaffuz edemediğim Vayt Şadov bu. Heyecanlıyım...

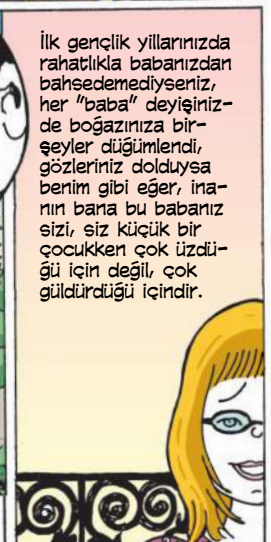
Onunla vezneye gidiyoruz. Veznedara durumu anlatıyor. Adam espirileryaparak tomar, tomar paraları uzatıyor bana...

Zarfa konmuş paraları hırkama altına saklıyorum, kimseye görünmeden Hipodrom'u terk ediyorum.

Babam beni o zamanın ünlü restoranı Ömür'e götürüyor. Neşesi gelen babam, o gün çok güldürüyor beni...

ROBOT SÜPÜRGE ÜZERİNE BAZI MÜLAHAZALAR

yaseminolur@yahoo.com **Yasemin Olur**

Satürn'ün tepesinde altıgen bir fırtına var. Ben bu fırtınayı uzaylı mühendislerin yaptığını düşünüyorum. Çünkü fırtına dediğin huyrat, deli fişek ve kafasına göre takılan bir doğa olayıdır, diye biliyorum. Satürn'ün doğası da en nihayetinde bir doğadır. Böyle bir fırtına da olsa olsa uzaylı mühendislerin deneysel bir çalışması olmalı. Ayrıca bu fırtınanın dev bir göze benzediği gerçeğini de görmezden gelemez. Satürn'de nazar var. Çok büyük.

Satürn'de bir de halkalar var. Etrafı hep pis. Satürn'ün uyduları gezegenin çevresinde dolanırken oraya buraya kırıntı dökmüşler gibi. İnsan, Satürn'ün etrafına şöyle bir süpürge tutası geliyor. Bunlar hep kolektif bilinçaltı sanırım. Pis olan her şeyi süpürme hissi kaç kuşaktan gelip de benim içime yerleşti? Satürn'e bakıp süpürme ihtiyacı hissetti-ren kolektif hafızaya lanet okumak istiyorum ama günah. Beddua döner dolaşır yine beni bulur.

Satürn'ün çakılını, pisliliğini süpürme hissi zihnimde gezinince aklıma evin hiç temiz kalmayan zemini geliyor. Üç kişi yaşadığımız evin zemini neden hiç temiz kalmıyor? Belki de şimdilerde hemen hemen herkeste olan, alamayanların da içten içe kahrlandığı bir robot süpürgeye ihtiyacım vardır. Robot süpürge olsaydı, evin zeminini temizleyeceğim sırada daha acayip işlerle uğraşabilirdim (Ne büyük yalan!). Robot süpürge dolandır durur, etrafı temizler. Bu düşünce kafamı kurcalıyor bir süredir. Vaktim bana kalmalı, diyorum. Tamamen bana kalmalı. Burada aylak yaşamın kutsallığını bile kullanan Tüketim Tanrısı Kapitalus devreye giriyor. Kendisi Zeus'un küçük oğlu. Zeus'un dinlendiği ağacın gölgesini satmaya çalışınca, lanetlenmiş. Lanetini üzerimizde gezdiriyor. "Vaktiniz size kalsın" gibi bir düşünceyi de yanına almış. Vaktimiz bize kalınca ne yapacağımızı da yine o söylüyor. Kalan boş vaktinizde daha da boş vaktinizin kalması için yeni eşyalar almalısınız. Zaten tüm dolu vaktinizde para kazanmalısınız. Çünkü bir vaktin dolu dolu geçtiğini ancak o vakitte kazandığınız parayla ölçersiniz. Bir vakit içerisinde ne kadar para kazandıysanız o kadar dolu vakit geçirmişsinizdir. Bir kodamanın da dediği gibi "Vakit nakittir!" ey inananlar. Kapitalus sizi korusun ki hiçbir vakiti para kazanmadan geçirmeyiniz. Eğer size bir yorgunluk gelir de dinlenmek isterseniz, o dolu vakitlerde kazandığınız nakitleri de yine dinimiz, tanrımız Kapitalus'a harcamalısınız ki çark dönsün. Aylak vakitlerinizde dışarı çıkamıyorsanız bile, telefonunuzdaki sanal marketlerde gezinmelisiniz. Bedenen gide-mesiniz dahi vekâleten alışveriş yapmak da çok büyük sevaptır. Kapitalus için fark etmez. O para, nakit yani vakit bir şekilde çarka girsin de nasıl girese girsin. Önemli olan sizden çıkması. O zaman daha çok boş vakit için gelin bu ay da robot süpürge taksidine girin, sevaptır. Yoksa Kapitalus sizi sevmez. AVM Cenneti'ne gidemezsiniz. O AVM Cenneti ki orada sonsuz indirim vardır. Bu öyle bir indirimdir ki neredeyse her şey bedava! Ayrıca size orada, istediğiniz kadar satış elemanı da verilecek. Üstelik sizin alışverişinizden hiç de sıkılmayacaklar. Sonsuza kadar mağaza mağaza dolaşabileceksiniz ama hiç yorulmaya-

caksınız. Çeşmelerden Starbucks kahveleri akacak. Üstelik o an canınız nasıl kahve isterse çeşmede kahve ona dönüşecek. Cafe macchiato mu istiyorsunuz, hoop cafe macchiato akacak... İnsanın inanası gelmiyor.

Düşüncelerim kafamda tuhaf tuhaf dolanıyor. Robot süpürge gibi. Fakat bir şeyi temizlediği yok. Sırf şekil olsun diye geziniyor. Onları bir araya toparlayamıyorum. Sonra diyorum ki onların doğal hali bu! Düşünce dediğin yapısı gereği toparlanamaz. Tıpkı Satürn'ün altıgen fırtınası gibi. Onu toparlayıp bir şekil verisen, bunu da uzaylı mühendisler yapmış derler. Hâlbuki uzaylı mühendisler böyle şeyler yapmaz. Onlar zeminlere dev şekiller çizerler, piramitleri yaparlar ve Satürn'ün tepesinde göz gibi duran fırtınaları tasarlarlar. Senin yarım kilo kıyma kadar etmeyen beynindeki elektriksel akımlarla pek ilgileneceklerini zannetmiyorum. Ve bu kadar nöron katından sonra diyorum ki kendime: Sen bu hayattan geçerken acıtmadan, kırmadan, tüketmeyi abartmadan göçüp gitmeye çalışmıyor musun? Ne robot süpürgesi? Hatta elektrikli aletleri bile azaltman gerekirken, günde yarım saat fazla oturacaksın diye sistemin yemlerine mi takılacaksınız? Beynimde kalan üç beş nöron da coşuyor. Tam bir lider gibi konuşuyorum onlarla (içimden tabii.) Nöronlarda bir "Allah Allah" nidası! Aralarında yeni bir anarşist manifesto yazıyorlar ama bir yere kadar... sonra dikkatleri dağılıyor. Bir ses bana "Wake up Yaso" diyor. İrice bir adamdan geliyor sanki ses. "Kalk hele" diyor. Ellerini açıyor. İki hap var. Biri mavi biri kırmızı. Kırmızı hap daha kımıl kımıl bakıyor. Onu seçmek istiyorum. Diyor ki uyku perisi adam "Mavi hapi alırsan bu kargaşalı fikirler sona erer, yatağında uyanırsın ve neye inanmak istersen ona inanırsın. Kırmızı hapi alırsan harikalar diyarında kalırsın. Ben de sana tavşan deliğinin ne kadar derinlere gittiğini gösteririm." Bana bir ürperti geliyor. Kırmızı hapi yutmak üzereyken korkuyorum. Çarka uymak daha konforlu sanki... Mavi hapi seçiyorum.

Elimde telefonla, televizyonda açık kalmış belgeselin sesine uyanıyorum. Uyuyakalmışım koltukta. Mutfaktan çay kokusu geliyor. Sehpaya konmuş tatlıya bakıyor minik gözlerim. Ortamda bir hareketlenme oluyor. "Cheesecake mi o?" diyor hücrelerim? "Üstelik çay da var!"

Anarşist nöronlar şimdilik beynimin ardiyelerinde bir yerlerde bekliyor. Gerçeğe bakmak korkutucu. Süpürgeyi -yani mavi hapi- alıp, sonra başka mavi hapları da alıp ölene kadar Kapitalus'un bir MAL'ı gibi yaşamakla kırmızı hapi almak arasında bocalıyorum. Ya mal olacağım ya da özgür. Daha fazlasına sahip olma hissinin bana, dünyaya verdiği zarar canımı acıtıyor. Sevdiğim bir ecnebi şarkıda da dediği gibi: "Şahip olduğundan daha fazlasını düşündüğün zaman, düşüncelerin kanamaya başlıyor." Kan beni tutuyor ve evin zeminini şu an için pek ilgimi çekmiyor. Çayımı yudumlarken "günün birinde kırmızı hapi içecek cesaretim olacak mı?" diye düşünüyorum. Çünkü bir kere gerçeğe baktınız mı bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmaz.

Benim küçük paniklerim.

MASKESİNİ
KULAĞINA
ASANLARLA İLGİLİ
KARİKATÜRLER
ÇİZMİŞTİM...YA
ŞİMDİ BİRİ...

... FOTOĞRAFIMI
FALAN ÇEKER DE
VİRAL OLURSAM?..
S*ÇTIK!..

İpek Özgül

BAYAN YANI

2021-01-OCAK

Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatpe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 292 94 50

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 249 91 13

Yeni Yıl İçin Aşk Önerileri

İtir Bağdadi

Organik Kız Kuruşu

2020 bekar ve bakar, aşk arayanlar için ne zor geçti değil mi? Evlere kapandık, sosyal mesafeyi yok edecek aşklar ararken anne babamıza bile iki metre öteden el sallamak yetindik. Yeni yılda aşk istiyorum diye dilekte bulunan bacılarım, açılın damdan düşen geldi diyerek bu aşk meşk olaylarıyla ilgili bir kaç düşüncemi paylaşmak istiyorum.

Bilirsiniz Nasreddin Hoca bir yaz akşamı damda yatarken damdan düşünce, başında toplananlar ne yalalım demişler, o da tez zamanda bana bir damdan düşen getirin, halimden bir tek o anlar demiş. İşte bendeniz, o damdan defalarca düşen biri olarak sizlerle 40+ yılda öğrendiklerimi paylaşmak istedim. (Deneyimlerim heteroseksüel bir kadının yaşadıklarından özetlendiği için lütfen LGBT+ kız kardeşlerim kusura bakmasınlar.)

İşte yeni yıl için aşk önerilerim:

1. Feminizmi öğrenmeden aşk filan yaşamayın, çünkü feminizm özünde bir özgürlük, eşitlik ve adalet hareketidir. Başkasının özel alanlarına hakkınız olmadan giremezsiniz, onun özel yazışmalarını sorgulayamazsınız, gereksiz kıskançlıklarla onu kontrol edemezsiniz. Feminizmi ve insan haklarını bilmeyen insanlarla uzun dönemli ilişkiler yaşamayın, sonunda hep zararlı çıkarsınız. Bunu daha net anlamak için bell hooks, Feminizm Herkes İçindir kitabını hemen edinin, baş ucunuza koyun, tekrar tekrar okuyun. Bu arada siz de gereksiz kıskançlık yapmayın, başkasının özel alanına girmeyin – güven üzerine kurulmayan hiç bir ilişki uzun dönemli olamaz.
2. Kocayla sınıf ve statü atlanmaz, eğitim ve istihdamla atlanır. Zengin koca bulmak çözüm değil, memleketin gidişatıyla boşanma gitgide erkekler için kolay, nafaka bekleyen kadınlar için zorlaştırılacak gibi gözüküyor. Ayyy bana çooooook aşık diye Ayşe Arman'a dün röportaj verenler, iki ay içinde boşandı, üstelik başkısıyla evlenirse o çok konuşulan nafakasından olacak şekilde. Kocadan ne umuyorsanız, kendinize sağlayın bacılar. Kadınların işgücüne katılım oranı TÜİK verilerine göre memlekette %30 civarında, 25 yaş ve üzerinde kadınların üniversite mezunu olma oranı %17.5, tüm eğitim düzeyindeki kadınlar da erkeklerden daha düşük ücret almakta, kadın milletvekili oranı da %17.3. Kısacası, okuyun, mezun olun, çalışın, siyasi partilerden kadınları seçebilecekleri sıralara yerleştirmelerini talep edin ve ona göre o çok değerli oy hakkınızı kullanın.
3. Biri hayatınıza nasıl girerse öyle çıkar. Başkısıyla beraber ama ilişki yok efendim kötü gidiyor, kadın onu çık sıkıyor, ne kötü bir insan vs diyen bir adam inanın ilerde sizin için de aynıysa diyecektir. İnsanlar değişmez, huyları da. Bir öğrencimin kötü bir ilişki sonrası gittiği terapist ona şöyle bir öğütte bulunmuş: "ne zaman birini değiştirmek istersen git duvarı it, eğer duvar oynarsa, bu kişi de değişir..." Daha da ötesi, kadınları aşağılayan, değersizleştiren bir hareketini görürseniz hemen ilişkisi kesin, ilerde ayrılırken aslında sebeplerin o ilk saygısızlıklardan çok farklı olmadığını görürsünüz. Kadınlara saygı duymayan biriyle ilişki yürümez, eski ilişkilerindeki davranış biçimlerine de bakın, hep kadınlar suçluysa, hep onlar buna kötülük yaptıysa, sizi de ilerde bunlarla suçlayabilir, bu toksik adamlardan uzak durun. Bir de "sen diğer kadınlardan farklısın" diyen adamlardan yürüyerek değil, koşarak ayrılın, kadınlara belli ki saygı duymuyor, cinsiyetinizi ve diğer kadınları aşağılayarak şahsınıza prim yaptırmaya yanılgısına düşmeyin, nasıl olsa bu balayı uzun sürmez, diğer kadınlar için ne düşünüyorsa sizin için de düşünür. Kadın kadının kurdu değil, yurtdur, diğer kadınlara da değer katan bir kadın dayanışmasıyla yürüyün...
4. Size kendinizi değersiz hissettirene karşı içinde kaynayan hırsı aşı karıştırmayın. Aşk karşılıklıdır. Ama çok seviyorum, onsuz yaşayamam demeyin, bana aşkımdan öleceğini söyleyen hemen herkes (bildiğim kadıyla) hayatta. Elimdeki veri tabanı ex aşklarım olunca onlar üzerinden genelliyorum ama gerçekten sizin aşkıncıdan öleceğini ısrarla iddia eden varsa ilerde stalker olabilir, saplantılı aşklardan uzak durmakta yarar vardır.
5. Cinsellik yabana atılmayacak kadar önemlidir, ama ilişkiyi değiştirir, bazılarını iyiye, bazılarını da kötüye, ama ilişki aynı kalmaz. Cinsellik ayıp bir şey değildir, layığıyla yaşamak (ya da tercih ederseniz yaşamamak) her bireyin hakkıdır. Bedeninizle ilgili kararlar her zaman sizin rızanız ve kararınızla olmalıdır. Bu arada cinsel haz sizin hakkınız, sizin bedeninizi tanımayan, sadece kendi bedeninin hazıyla ilgilenen yerine yeni yılda kendinize pilli bir oyuncak edinin, kendinizi boşuna gereksiz adamlarla yormayın. Son dönemde seks pozitif bir dille kadın orgazmı ve bedeni anlatan feminist kaynaklar artmakta. Sevin, sevin, ister partnerle ister tek başınıza – ama her zaman bedeninizle ilgili nihai karar sizde olsun.

6. Kafası karışık bireylerin kafası bir konuda nettir - sizinle bir gelecek görmüyorlardır. Kafam karışık diyen biri sizi arayıp sorup vaktinizi yemeye devam edebilir, kafasını netleştiren birini bulunca emin olun yok olur. Kadınları böyle duygusal şiddetle ilişki içinde tutanları tanımayı öğrenin ve hemen yok olun. Kadınlara yönelik şiddet sadece fiziksel değildir, kadına kendini değersiz hissettiren ilgisizlik de bir şiddet türüdür. Gaslighting olarak bilinen bireyin kendisinden şüphe etmesini sağlayan şiddet türüyle ilgili son dönemde çok yazılıp çizilmekte, fark etmeden manipüle ediliyor olabilirsiniz. Bir ilişkiye girmeden önce tüm şiddet türlerini iyice okumakta fayda vardır, bunun için detaylı bir şekilde İstanbul Sözleşmesini okuyun, haklarınızı öğrenin.
7. Birisine terapist olmak hiç birimizin görevi değildir, sürekli Florence Nightingale olmaya adanmışız uzaklaşın. "Benim değerimi biliyor" sadece Türk dizilerinde ve filmlerinde olur, genelde siz dinlersiniz, otarsınız, sizin deve gider kendine bir diken bulur, tecrübeyle sabittir.
8. Sanal ortamdan aşk çıkmaz, sadece bir aşk oyunu çıkar. Birbirini tanımayan insanlar farmville oynar gibi sevgililik oynarlar, bir bakarsınız tanışınca konuşacak konu bile bulamazlar, Facebookta sanal çiftlik açın, 3-5 gün çilek sulayın, inanın daha uzun dönemli çıkar. Üstelik sanal ortamda çok kaliteli adamlar çok kalitesiz sebepler için bulunur, bir arkadaş toplantısında tanışsanız size davranışlarıyla sanal ortamdaki beklentisi ve davranış farklı olur, internetten aşk filan çıkmaz, boşuna DM işine girmeyin.

Diyeceksiniz ki bu liste hep olumsuz, böyle giderse 2021 de bekar geçer. Aslında liste olumsuz değil, feminist erkekleri tercih etmeniz için gerekçeler gösteren bir yazı. Feminizmi bilen ve içselleştiren, sadece tek kadına değil tüm kadınlara saygı gösteren, kendi çıkarlarını ilişkinin üzerinde tutmayan, ayrımcılık yapmayan biriyle birlikte olmak için önce olmayanları elemek lazım. Bence herkes güzel bir ilişki içinde değerli hissetmeyi hak ediyor, bu yüzden yeni yılda aşk dileyen herkese kendilerine o değeri veren ve hissettiren bir aşk diliyorum... Gerçi bir damdan düşme bin nasihata bedeldir, en kötü ihtimal siz de benim gibi yazıya dökersiniz...

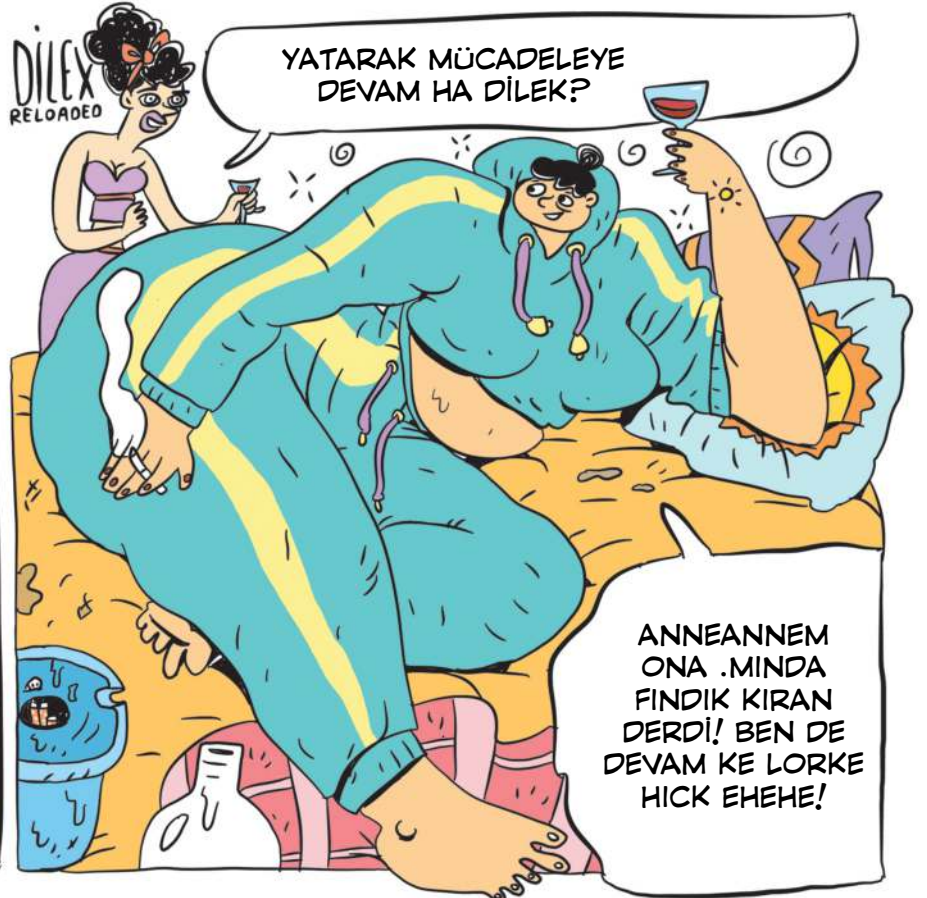
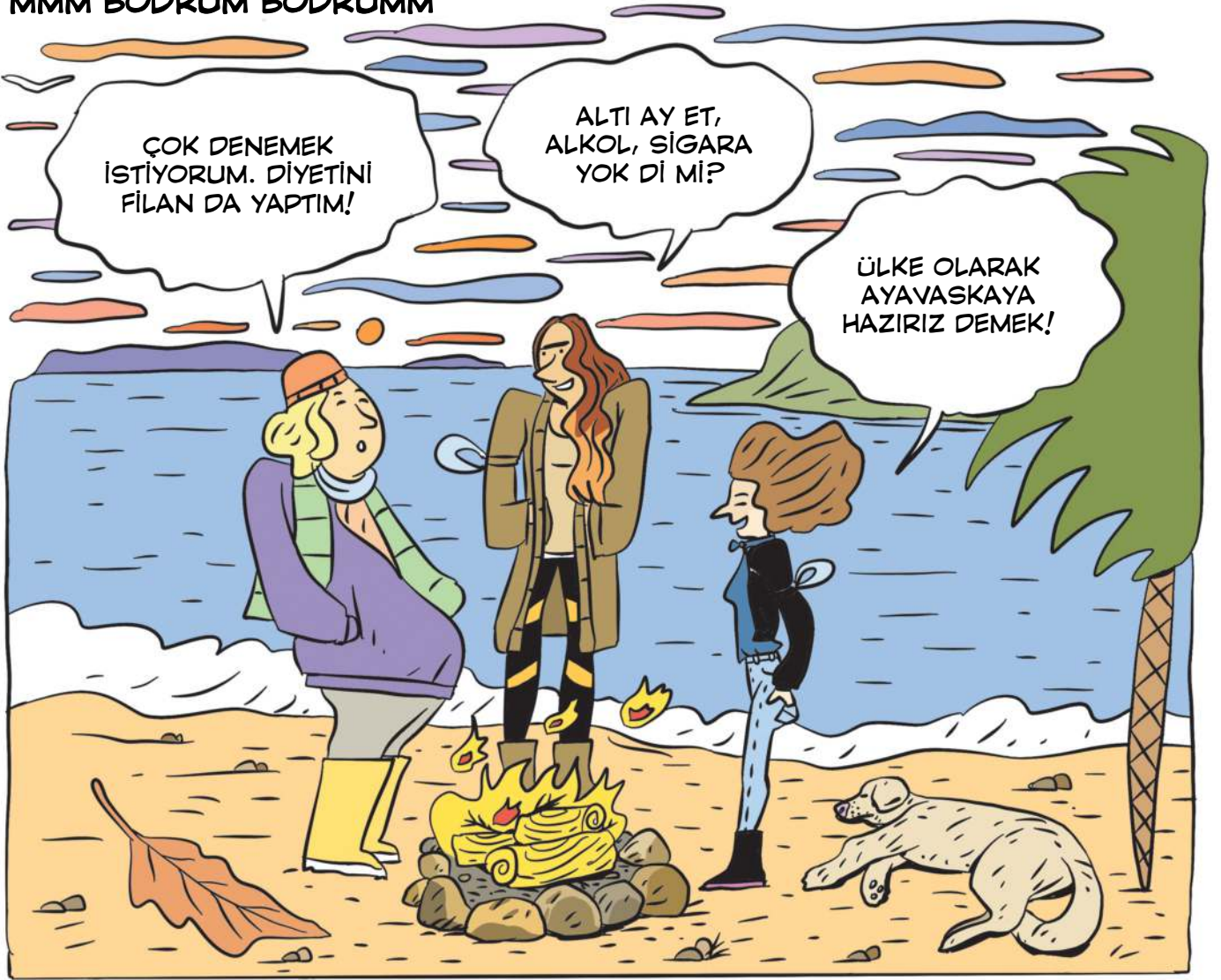
5

BETÜL YILMAZ

MMM BODRUM BODRUM

DÜŞLERİN EŞLİĞİNDE BİR KARNAVAL

Ankara, 22 Aralık 2020

İnsanları o kadar çok özledim ki 2021 karnavallar yılı olsun!

Karnaval deyince unutulmaz San Antonio karnavalı zihnime düşer.

Yıl 1993, San Antonio / 25 Nisan:

Bir akşamüstü Teksas eyaletinin en büyük ikinci şehri San Antonio karnavaldayım. Burası Amerika mı, Meksika mı, İspanya mı, Latin Amerika ülkelerinden biri mi acaba? Müzik İspanyol ve Latin Amerika esintileri... Danslar Meksika ve İspanya... Karnavala katılanlar ise dünyanın her yerinden göçle gelmiş "Amerikalıyım," diyenlerle dolup taşmıştı.

Burası Teksas. Etraf polis kaynıyor. Aynen benim büyüdüğüm Çin'in gibi.

Çin'de bir olay olduğunda gelen polisler, "Burası Teksas"ı da geçti."

Burada da herkesin sicil varakası oldukça kabarık.

Hem bahar akşamlarının güzelliği, hem müzik, hem danslar insanı büyüdü bir atmosfer içine çekiyor. Ahmed Arif'in "Bir akşamüstüdür şarabı," misali yükseldikçe yükseliyorum.

Dünyanın birçok şehrinde karnavallara katıldım, seyrettim. Hiçbiri San Antonio şehrindeki karnaval gibi unutulmazlarım arasında yer alamadı. Rengârenk giysiler, müzikler eşliğinde çılğın danslar ve özgürlüğünü haykıran insanlar!

27 Nisan:

"Unutulduk mu?"

Ne kadar kolay bir soru...

Oysa duruyorsun orada...

Gelişin, bakışın, sözlerin çok taze, adeta yeni açmış bir gülün mahcubiyeti...

Unutmak mı?

Unutmak... Zihnimde bu sözcük üzerinde derin bir yolculuk başlıyor, elimdeki kitap gizini yitirmesin diye kapatıyorum. Sonra unutmak sözcüğüne yoğunlaştıkça yoğunlaşıyorum. Unutmak istediğim şiddete uğrayan kadınların kendi kısa, izi uzun yaşam öyküleri, iş kazalarında ölen çocuk işçiler, sınırlarda süren savaş,

göçmenler, mülteciler. Ah ah...

Çok azdır unuttuklarım...

İstesem de insanları unutamam...

İnsan unutulur mu hiç?

Unutmak sözcüğü ile San Antonio şehrinde gezmeyi sürdürüyorum karnaval coşkusuyla.

Yapay Venedik yaratmak için nehrin yolu değiştirilerek yapılan su kanallı şehirde, İspanyol göçmenlerinin çokça yaşadığını duyduk. San Antonio'yu gezerken at nalı şeklindeki yapay nehir yolu River Walk'ta gondola bindik.

Nehirde gezerken bir ara düşlere dalıp, düşlerimdeki yolculukta gondolu boşalttım. Bir ben, bir de gondolcu kaldık. Nehrin iki kenarına dizilmiş kafelerde İspanyol müziği taşıyordu. İspanyol müziğini sevmeme karşın, o yıllarda yüreğimi kıpır kıpır eden türkü dilimde, en yüksek sesle söylemeye başlasam diye içimden geçirdim:

"Bahçada yeşil çınar/Boyun boyuma uyar/Ben seni gizli sevdim/ Bilmedim âlem duyar."

Bu güzel türküyü söylesem gondolcu gondolun küreklerini daha bir ahenkle çekmez mi, kanalları aşmaz mı?

Düş yolculuğunun sınırı yok. O şehirde, o su kanallarının seyrinde gondol sefası yaptığım o gondolcu ile kalsam. Seçimim olmayan yaşamların yüklerini, bitimsiz yorgunluğumu, yaşadığım ülkenin insana değer vermeyen yönetim anlayışını, yaşama tutunduğum şehirde bıraksam ve kendi kendime sorsam:

Nedir özgürlük?

Ardına bakmadan gitmek mi?

Hiçbir uğraş insanı bir işyerine, bir şehre, bir kuruma tutsak kılmamalı. Bu en basit insan hakları ilkesi değil mi? Bu şehirde de iş bulur çalışır, çalışanların varsa örgütü gider üye olur,

Yaşar Seyman

yasarseyman@gmail.com

yoksa çalışanları örgütlersin. Örgütlenmek için bir ülke, o ülkede yaşayan insanlar, çalışma yaşamı ve örgütlenme kültürünü anlatan dil yeterlidir. Örgütlülük evrensel olduğu için dünyanın her yerinde özü ve ilkeleri aynı değil midir?

İnsanlar düşlerinde özgürdür misali, düşlerimle gondol sefasını sürdürdüm. Bu gondolcunun yanında yaşamı tüketmeye gelen kadınlardan bir kadın olsam diye içimden kurduğum cümle bitmeden asla olamam diye vazgeçtim.

Direnen bir kadının güzelliğinden bir erkeği yoksun bırakmak ona verilen en büyük ceza olmaz mı?

Türküyü söylemeye yüksek sesle kaldığım yerden başladım:

"Bahçalarda gül varı/Var git ellerin yarı/Sen bana yar olmazsın/Yüzüme gülme bari"

Sanki gondolcu bu dörtlükte onunla oynadığını, onu düşlere meze ettiğini anlar. Yüzü biraz düşer. Bu da tüm erkekler gibi her şeyiyle teslim olan kadınları mı seviyor ne?

Oysa insan erkeği de olsa teslim olur mu?

Erkekler teslim olan kadını tercih etse de direnen kadına özelemleri içlerinde deniz feneri gibi yanar durur. Direnen kadın uzaklaştıkça özlenen; yakınlaştıkça özlemi büyüyen kadındır. Direnen kadının sevdasıdır o erkeği herkesten farklı kılan. Direnen kadın deniz fenerinin ışığına duyulan özlem gibidir...

Unutmak mı?

Yanıtı şair Salih Bolat versin:

"Orada duruyorsun kuşlarla dolu bir ağaç biçiminde tuz var altında deniz koşuyor ayak izlerinin ardı sıra, kumsalda güneş gizlice ağılıyor kayalıklarda orada duruyorsun karayel tanığıdır, lodos gökyüzü, bulutlar şu yalnız Albatros."

BAŞKA BAŞKA DA GÜZELİZ

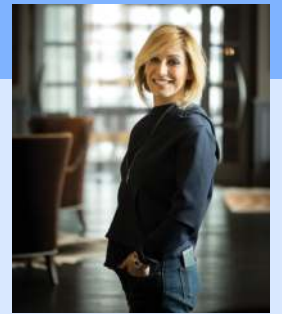
Gökçen Erdoğan

Emlak sitelerinde gezindiniz mi hiç? İnsanların evlerini tanımlama şekilleri arasında ne acayip şeyler var. Ya da evlerin fotoğrafları içinde ne garip detaylar. Aklınıza gelmeyecek renklerin bir araya geldiği, "bunu kim alır?" dediğiniz eşyaların kapladığı evler. Konuk olduğunuz evlerde de benzer düşünceleriniz oluşuyordu elbet ama ben yabancı evlerden söz ediyorum. Hiç tanımadığınız insanların hiç tanımadığınız hayatlarından. Varlığı ve maddeye o insanların yüklediği anlamlardan. Dupleks dedikleri ama aslında dupleks olmayan, yapıları dedikleri ama aslında yapıları olmayan, lüks dedikleri ama aslında lüks olmayan evlerden. Emlakçı ağzından değil hayır, ev sahiplerinin bizzat öyle adlandırdıkları evlerden. Bahçe katı dedikleri evlerin bahçeli olmaması ve pencerelerinden başkalarının ayakları izlenen ya da. Güldünüz değil mi rastlayınca? Peki aslında komik miydi? Sizin içinizle, güzelinizle, sizin varınız ve yokunuzla, sizin alınızla ve morunuzla herkesinki bir miydi? Olmalı mıydı peki? Neden olsun? Nasıl dört duvarı başkaysa yuvanın, içindeki ruh da öyle başka.

Onay mekanizmamız olması gerekmiyor bir arada yaşarken. Ve bütün insanlığın kötü ve yanlış saydığı, bir insanın diğerine ya da diğerlerine zarar vermesi üzerine kurulu olan tüm duygu ve davranışları dışarıda bırakarak söylüyorum; insanları anlamak zorundayız. İnsanlarla empati yapmaya her zaman gücümüz ve de hayal gücümüz yetmez. Ancak onların yaşantısıyla kendi yaşantımız arasındaki duygu yoğunluğu farkını, davranış farklılıklarını kabullenmek zorundayız. Değer yargılarımızın eşleşemeyeceğini, yetiştirilme biçimimizin farklı olabileceğini, aile ilişkilerimizdeki dinamiklerin değişebileceğini ve

mutlak iyinin bizdeki olmayabileceğini kabullenmek zorundayız. Yuvaların içindeki farkları, insanlar arasındaki farklardan ayrı düşüremeyiz. Babanız komşunuz olan babadan farklı bir adamsa, iki evdeki babalık da evrensel benzerliklerinin yanında büyük farklılıklar taşır. Ve bu kötü değildir.

Müdürünüzün, iş arkadaşınızın, servis şoförünüzün, kuaförünüzün, müşterinizin, yardımcınızın, kasabınızın, arkadaşınızın farklı biri olduğunu kabullendiğinizde onun geçmişine dair bir fikir oluşuyor değil mi zihninizde? Kimin sevmediğini büyürken, kimin baskılandığını, kimin şefkatle yüreklendirildiğini, kimin sessiz sedasız kimin cevval bir çocuk olduğunu tahmin ediyorsunuz az çok. İşte bu insanlar, yansydıkları birer aileye sahipler bugün. Kimi iyileşti zaman içinde, kiminin de yarısı derinleşti. Ve sizden başka birileri oluverdiler. Eşyalara da insanlara da başka anlamlar yüklediler. İşlere, ailelere, siyasete ve sevmeye. Öfkelenmeye sonra ve idare etmeye. Sizden az ya da çok olmayan, sizden başka yaşayan insanlar oluverdiler. Ama siz istedikçe uzlaşabilirsiniz onlarla. Her zaman yapabilirsiniz. Ailelerin, ilişkilerin, dünyaya bakışların ve uzağa kaçışların başka başka olabileceğini anlayabilir ve insanları böyle de sevebilirsiniz. Çünkü birileri de sizi anlamalı. Önyargısız, yargısız, aşığılamadan, ötekileştirmeden, kabullenerek ve sindirerek. Zira siz de bir başkalarının başka türlü süsünüz. 2021'e bu farkındalıkla başlamalı.

Kadın olmak, çağlardan beridir zorluklarla doğmak ve de yaşamak demek. Kıtalar ve kültürler göre zorluk dereceleri değişse de temelde kadın olmak, üstünde hep görünmeyen ellerin baskısını hissetmek demek.

Bizim toplumumuzda ise kendine özgü sorunlar var. Gelenek, görenek, töre, din gibi birden çok yazılı ve yazısız kurala göre kadın hayatının sınırları çiziliyor. Bunca yıllık bu sınırlamanın sadece kadınları değil erkekleri de kendileri olmaktan çıkardığı, benliklerini kaybettikleri ve adamlar kadınların efendisi olduklarını sanırken aslında onların da ömür boyu yitip kurban edildikleri görülmüyor. Bu görülmeyişin bedelini aslında hep birlikte ödüyoruz. Ama...

Kocaman bir ama hatta!

Çünkü kadınların ödediği bedelin haddi hesabı ve telifisi yok. Binlerce yıldır süren bu haksızlık ve eziyet, binlerce yıl anlatılsa yine de eksiksi çok. Bu topraklarda ödenen bedel ise her geçen gün ağırlaşıyor...

Çünkü yaratılan bu sistem, kadınlar kadar erkekleri de yok ediyor.

Erkekler yok oldukça, daha çok kadın yok etmeye girişiyor.

Kadınlar yok oldukça, yokluğa çocuk doğuruyor, yokluğu büyütüyor.

Ve bütün dünya bir kısır döngünün içinde yitip gidiyor...

Görünen ve görünmeyen kurallarla kadınların hayatını sınırlayan erkekler, o sınırlar içinde kendisini de hapsettiğini görmüyor. El birliğiyle birbirimizi hapsettiğimiz bir hayatın içinde, cezanın büyüğü de yine kadına kesiliyor. "Pipini göster çocuğum" denen bir çocuk en önemli şeyinin cinsel organı olduğuna şartlanmadan nasıl büyüyebilir? Bu saçma geleneğe karşın kızların "eteğini kapat kızım" diye öğütlediği yerde kaç kadın kendi bedenini özgürce yaşamayı hak görebilir? Bu absürt ve haksız koşulların üzerine bir de cinselliği ayıp gören bir toplumda hangi erkek bir kadına değer vermeyi bilebilir? Evleneceği kadının bakire olmasını uman hangi erkek bir kadınla özgürce sevişebilir? Bastırılan duygular bir yerde dolar taşar... Örneğin, kaç kadın çocukluğundan itibaren sözlü ya da fiziksel tacize uğradığını söyleyebilir? Herhalde çok az ve bu ne çok acı... Üstelik uğradığı tacizin suçlusu olarak da kadını suçlu gören bir sistem bu. O yüzden kadınlar utanıyor, susuyor, içine konuşmaktan iç dünyası karanlığa boğuluyor. Ne yazık ki günümüzün adalet sistemi bir de alenen kadınları çağlar öncesinin cadıları gibi yargılıyor, erkekleri de serbest bırakarak sırtını sıvazlıyor. Böyle olunca da konuşma cesareti bulan kadınların kanatları bir daha kırılıyor, konuşmayanlar da ebediyen susuyor. Kadınlar her zorluğa karşın konuşma cesareti gösterdikleri sürece, bu hapisanenin duvarları ama öyle ama böyle yıkılacak. Zaten konuşmayalım diye yaratılmadı mı bu sınırlar?

Yazımı geçtiğimiz günlerde tanık olduğumuz ifşa hareketine bağlayarak bitireyim. Birkaç yıl önce dünyada kadınların konuşmaya başladığı #MeToo hareketi umut vericiydi. Bunun örnekleri bizde de görülmeye başladı, ki bu

da çok iyi. Geçtiğimiz günlerde de sosyal medyada yayın dünyasından bazı erkeklerin taciz ettiği kadınların sesi yükseldi. Ne iyi! Ancak beni hemen her kadın isyanında rahatsız eden bir yaklaşıma değinmeden de geçemeyeceğim. Feministler de ülkemizin her alanında olduğu gibi kendi içinde pek çok farklı görüşe bölündüklerinden; benim sözüm erkeklerden nefret eden, kadınların üstünlüğünü savunan ve de kısasa kısas diyen kesime. Bir kadın herhangi bir şekilde bir erkek tarafından incitilmişse, o kadının istediği şeyi söyleme hakkı var. Ama bir kadın sadece kadın olduğu için her zaman haklı değil. Sadece kadın olmak her şeyde haklı mı yapacak bizi? Ben buna katılmıyorum. Bir kadını taciz eden erkek cezası neyse ödemeli, hatta toplum önünde rezil de edilmeli, buraya kadar tamam. Ancak yaptığının utancına dayanamayarak intihar eden biri olunca, iyi oldu mu diyeceğiz yani? Tacize uğrayan kadın bunu diyebilir, başkaları da diyebilir ama buna katılmayan kadınlar da olabilir. Hem kadınların canının yakılmasına karşı olup hem de adil ceza talep edebilirsiniz. Hukuk sistemi işlemiyor diye hukuk talebinden vaz mı geçelim? Bir kadını öldüren erkeği gidip öldürelim mi? Aradaki ince çizgileri kaybettik, bu bir toplumun başına gelebilecek en kötü şey. Mayamız bozuldu, ayrıştık, bölündük, nezaketimizi kaybettik. Yani istenen ne ise ona dönuştük. Celladımızın kendisi gibi olursak, onu eleştirmeye hakkımız var mı? Ben bir kadın olarak, erkeklerden nefret etmiyorum. Bu feministlikse ben feminist değilim. Ben erkeklerle hayatın her alanında eşit koşullarda yaşadığım bir ülke istiyorum. Benim anladığım feministlik bu. (Rahmetli Duygu Asena'ya selam olsun! Bugün yaşasa acaba kaç kez linç edilirdi?) Böyle düşündüğüm için kadınlar tarafından yargılanmak istemiyorum. Kadınların birbirini hırpalaması çok yersiz ve hazin değil mi? Bir başka bakış her zaman mümkün. Aynı şekilde düşünmeyen insanların birbirini düşman bellemesi yeterince kötü, aynı şekilde düşünmeyen kadınların birbirini kırmaması hepsinden kötü.

Kız kardeşlik sadece birlikte slogan atmak, birlikte yürüyüşe katılmak değildir. Kız kardeşlik, iyisiyle kötüsüyle birbirini sevmek, erkeklerin yarattığı bu hapisanede el ele, yan yana durup birbirine kenetlenmektir.

Kız kardeşlik, ben senden daha akıllıyım, ben senden daha iyi bilirim diye böbürlenmek değil, karşındaki kadının özünde kim olduğunu bilebilmek ve ona saygı göstermektir.

Özetle, bir kadının saçının teline kim zarar vermişse karşısında, o kadınınsa yanındayım. Ama tepkimi canı yanan kadının istediği şekilde verme zorunluluğunu kabul etmiyorum. Onun yöntemini yanlış buluyorsam da bunu söyleme özgürlüğümü istiyorum. Gerisi lafıgıza...

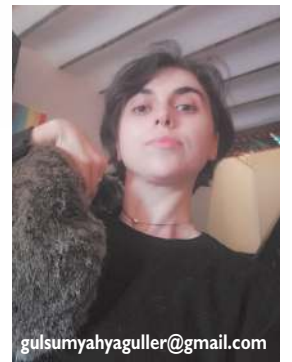
Kara Kuru Penceresiz Odalar

Pencereden dışarı baktığımda güvercinin bir anına tanıklık edebiliyorum sadece, üç beş adım yürüyüşüne, bir bulutun sanki istemsizce ortaya çıkmış gibi duran hareketine, yayılan, bozulan, uzayıp giden, kaybolan bütünlüğüne; öbür camdan aniden fırlayıveren izmarite, balkon borusundan akan kirli suya, çöp çıkaran terlikli küçük çocuğun elinde torbasıyla yan yan gidişine... Pencereyi örtüp içeri çekildiğimde film devam ediyor. Bu kıpırtılar, devamlı hareketler, belki nice başka şeye gebe olacak şekilde devam ediyor. Pencereden uzaklaşıp gözlerden ırak köşeme çekildiğimde aynı zamanda göremez oluyorum. Filmin devamını. Filmin devamı da anca bu sokak ve sokağın az ilerisinden ibaret ya neyse. Tanrı öyle mi. Burada ne olduğunu, orada ne olduğunu, beriki böyle hissederken ötekini ne hissettiğini görüyor, biliyor ama görünmüyor. Bazı sinema filmlerinin seyircisi de bir çeşit tanrı gibi; ancak sınırlı bir zaman diliminde, yanlış anlamalar, suçlamalar, ödenen bedeller ışığında bedel ödeyenin, suçlanan kadar suçlayan da olduğunu, hatta belki daha çok suçlayan olduğunu görüyor, biliyor, ama görünmüyor. İlk defa, Atonement (Kefaret) filmi izlerken böyle hissetmişim. Sınırlı bir zaman diliminde, Tanrının sıfatlarından birine ulaşıyor sinema seyircisi. Bir olaya müdahil olan birçok kişinin kalplerinde neler olup bitiyor, hayatlarında nasıl izler bırakıyor görmek. Bir kalbin değil, kalplerin içini görebilmek. Orada, hepsini yüksek ve görünmeyen bir mekidden izleyerek kavrayan gözleriyle çıkarımlarda bulunuyor. Günlük hayatta bu mümkün değil. Kendi kanyla bile tanışmayı reddederken (yaraya bakarken içinin bir tuhaf olması gibi) bir başkasına bakışı, aslında dışarıdan nasıl görünüyor onu bile bilemezken dünyayı tanıyabilmek, hele ki bir pencere arkasından, zor... Sinema ve edebiyat, kapanma sürecinde

evler, evlerde küçük odalar içerisinde sıkışmış, olgun, çürümeye yüz tutmuş nar tanelerine benzeyen her birimiz için pencereleri genişleten, görünmüyorken de görebilmemizin, bilip hissedebilmemizin devamlılığını sağlayan organlara dönüşmüş durumda. Bedensel bir aradılığın asgari düzeyde devam ettiği salgın günlerinde, farkındalık bir aradılığıyla beslenmeye çalışan insanların bir anda görme ve duyma yetilerini de kaybetmesi ne büyük felaket olurdu. Tüm gözler kapansa, tüm kullaklar duymasa mesela, ne korkunç olurdu. İşte bu noktada, kara kuru penceresiz odalarda, kitaplar, dergiler, whatsapp grupları, Stand-uplar, YouTube videoları, sinema filmleri hayata tutunulan birer göbek bağı vazifesi görüyor. Parlıtlar ve karanlıklar eşliğinde film devam ediyor. İhtiyaç piramidinde ekmekğin yanına yerleşiyorlar. Tutsak etme potansiyeli de taşıyan bir penceresizlik hissi fakat penceresizlik hissi ağır basıyor. İnsan, kendilik algısını ayakta tutan bu görüntüler ve sesler eşliğinde, 'ben de varım, ben de böyle hissetmişim, o da benim gibiyim, burada onu anladım, o bambaşka bir şeymiş' diyerek besleniyor. Varım ve bir şeyim. Kocaman bir şeyim ve kocaman şeylerin de bir parçasıyım. Bir yanıyla işgal altındayken bir yanıyla işgalcinin ta kendisi oluyorum.

"ve öyle yoğun düşledim ki seni, /dün gece lambamın ışığı sönerken/ geç saatlerde -bile bile bıraktım sönsün-/ sandım ki odama giriyorsun" *
*Kavafis – 'Kesairon'

Gülsüm Güller

gulsummyahyaguller@gmail.com

9 NE YAAV, 10 OLSUN

"Oooo bu film de çok güzelmiş, belli sitelerde 9/10 puanı var, izlenmeye değer doğrusu"

Hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi geçerken, filmleri puanlayan sitelerde "acaba ne kadar puan alır" diye düşünüyorum canım hayatımı. Kaliteden taviz vermeyerek, acılara göğüs gererek (Meksika Biberi değil tabi ama acı yani), "süt taşırmaz taşı var da sabır taşırmaz taşı niye yok yahu" diyerek yaşadık bu hayatı. Gara daşlı Emine gibi, siyah granit pürüzsüz bir taş alıp bağrımıza basmadık belki ama acı biberimizi yedik yeri geldi azarımızı yedik, sineye çekti oturduk taburemize. Neden taht değil de tabure dediğinizi duyar gibiyim. Çünkü, annem tahtımı yaparken malzemenin çalılıp, kardeşimin tahtına yatırım yaptığı için bana tabure kaldı. Ama azmedip kendime taht yapıyorum, hiç merak etmeyin. Bahtımı da tahtımı da kendim yaparım. Yüzüğümü de yeri gelir çok gerekiyorsa kendim alırım.

Zaten bizim zaten tek eksikimiz Sabina Orellana. O da olur yarın. Olsun. Olmalı.

Evet, film gibi ama hangi film türüne ait olduğunu hala anlayamadığım hayatım... Bir zahmet, verilen puanlar da yüksek olsun. Herkes beğensin, herkes gıpta etsin. Ya tamam, herkes beğenmesin, çünkü biz herkesi sevmiyoruz. Biz derken Ayşegül ve Damla olarak konuşuyorum. Kişilik bölünmesi yaşamıyorum, göbek ismi olan her insan bunu yapar. Bergman Persona'sından hallice yaşıyorum işte. Bakın, hayatıma Bergman Dedemin de eli değmiş.

Ne diyorduk, herkesin beğenisine de ihtiyacımız yok. Herkesi beğenmiyoruz çünkü herkesin gözü çok üstümüzde. Bunlar hiç hoş şeyler değil. Bu kadar herkes deyince benim aklıma herkez geliyor ya o da ayrı bir konu.

Kral dediğimiz lakin hala kurbağa prens olan egolu kralımızın bile geçmiş yaşantısında herkez yazdığı vakidir. Yani onu görünce bir irkilmedim değil. "Herkes hata yapar, ama sen herkez yazarak hataların en büyüğünü yapmışsın" desem diyorum, sonra "Şeytan, benle uğraşacağına arkadaşın Trump ile uğraş" diyerek kovalıyorum kırmızı kuyruklu. Herkez nedir ya, nasıl bir göz zevksizliğidir? Disleksi değil bu, bu aymazlık. Umarım bunları okumazsın. Herkes okusun da sen okuma herkez.

PARALARIMI ÇULLA ÇAPUTLA NASIL EZDİM?

Herkezin aşkı bana XS iken bedenimin de XS'luğa doğru koşuyor olmasına artık annem isyan etti. "Ekmek ye kızım ekmek, çok zayıfladın" diyor. "Anne yiye-mem çünkü ekmeği fırından alıyorsun, bizim onu kendimizin yapıp üzerine de fotolarını çekip sosyal medyada zafer işaretiyle MISSION COMPLETE etiketiyle paylaşmamız gerekiyordu! Ünsüz ekmekleri yiyip kilo alamam! Ağlama Anne! Kızın bunlara layık değil" diyorum. Veleve ki ben bunu demiş olsam, annem ortamı terk eder. Uzun konuşmaya başlayınca bana tahammül edemiyor. Kedilerin yanında alıyor soluğu.

Şaka bir yana, hepsi gerçek ve üzücü ki annemin takıntısı farklı. Annem Maliye Bakanı olmuş, benim haberim yok. Ben zayıfladıkça cüzdanımdaki boşluk genişliyor çünkü. Çünkü, kilolu dönemlerimde aldığım kıyafetlerim çuval gibi duruyor üzerimde lakin yakışmıyor. Atalar sözünü yine illegal yollarla ihlal ettik : Çuval giysem yakışmıyor. Atasözlerinde rönesans ve reformun zamanı geldi de geçiyor.

EN GÜZEL YAŞ HIÇ YAŞAMADIĞIN MIDIR?

Böyle şeyleri çok dert etmem ama bazen her şeye geç kalıyorum hissi yaşıyor ve endişeleniyorum. En güzel yaşımda, en güzel çağımda, en verimli zamanımda pandemiye yaşadım. 36 yaşla ilgili ezelden beridir planlarım farklıydı. Zaten olmayacağını geçen doğum günümde anlamıştım. Şimdi 37 oluyorum, kendime "kızım 40'a kadar 29 yaşında sanılacak-sın, tadını çıkar. Tek eksikğin aşı, o da olursa her şey güzel olacak, inan bana" deyip yatıştırıyorum. 40 yaşımda yeni bir pandemi efendime diyeyim dünya savaşı falan olmazsa gerçekten Nirvana'ya ulaşmış olacağım. Bu, altı boş bir his sadece. Bazen hissedersiniz ya durduk yere, mesela aldatıldığınızı hissedersiniz, aaa gerçekten öyledir. İşte bu da öyle bir şey. Altı boş lakin içi dolu ama anlatamıyorum, aktaramıyorum.

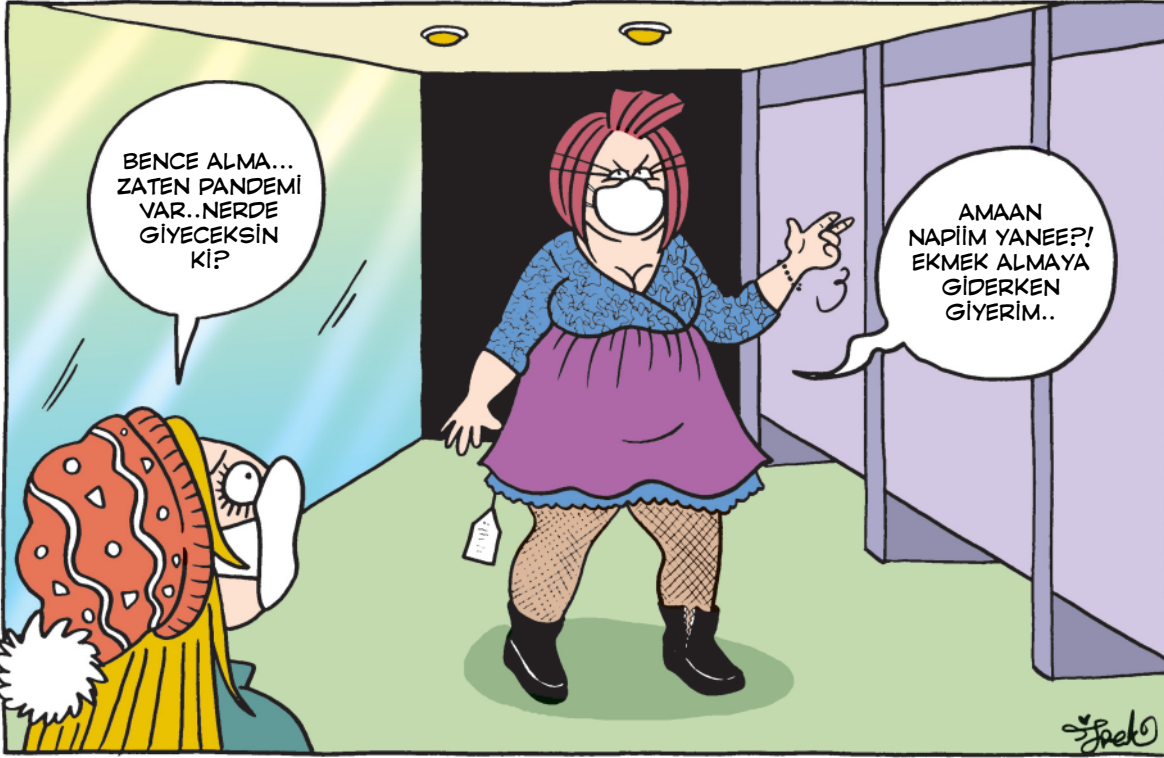
Satürn Kova Burcu'na girdi, konuştuğukça kendi sesini duyuyor, yankılanıyor sesi.

Öyle öyle kuracağız iletişim imparatorluğumuzu.

Ayşegül
Damla
Arslan

Ayşegül
Vs.
Damla

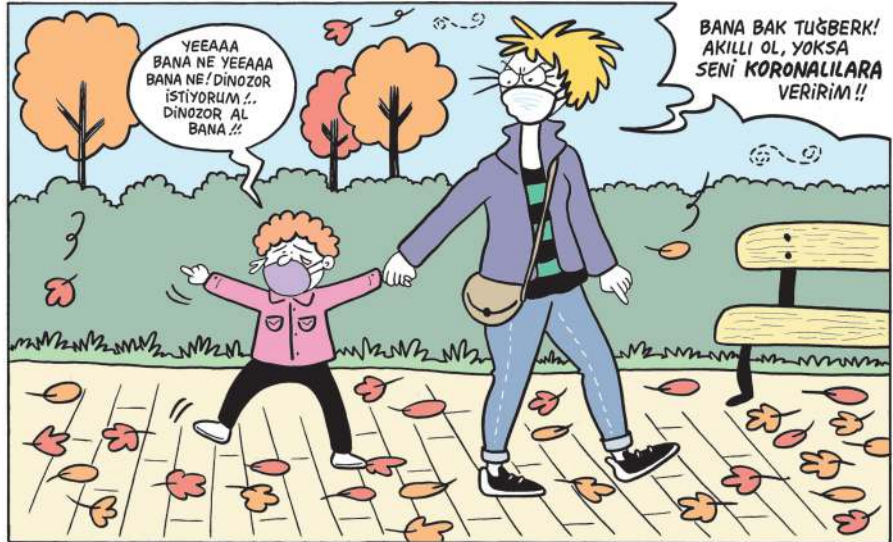

DAHA 62 YAŞINDAYIM...
3 YILIM VAR.. SENİNLE EVDE
KENDİMİ ÇÜRÜTEMEM BEN!
BOŞANALIM.

BU YIL KIRMIZI DÖN
GIYMEK İÇİNDEN
GELİYÖ...

BELKİ KIRMIZI
MASKEZ..

Yaşam Koçu Afet

Feyhan Güver

